7-8

rozsévač rozsievač

júl–august/červenec–srpen
2018
ročník 87

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Tolerancia alebo rozhodnosť

Tri rozmery lásky

Jak to změnit

LÁSKYPLNÉ VZTAHY

„Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich“ (J 17, 26).

Máme jazyk oslavující?

V pátek ráno dne 4. 5. 2018 jsme se sešly na vlakovém nádraží, abychom se společně vydaly do Košic, kde se konala ve dnech 4. – 7. 5. 2018 konference sester BJB SR a ČR. Stejně jako mnoho dalších sester, které zcela zaplnily sál košického sboru, potřebujeme povzbuzení a přijely si pro něj. Ihned po příjezdu se nás ujali bratři, aby nám nabídli odvoz věcí na ubytovnu a my mohly, odlehčené od kufrů, vstoupit do krásně vyzdobeného sálu, kde již zněly písně místní hudební skupiny mládeže. Ne náhodou vybraly slovenské sestry téma letošní konference – **Moc slova** s ústředním veršem z **5 M 30, 15 „Předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo.“** Velké ústřední téma rozdělily na tři části: **Moc Božího slova, Moc přijímaného slova a Moc mého slova.**

Je všeobecně známo, že všichni máme problém se svým jazykem, ať ženy či muži. Často jím zraňujeme a sami čelíme zranění. Proto Bible nazývá lidský jazyk údem, který může zapálit les. Je škoda, že z našich úst vycházejí spíše negativní slova namísto povzbuzujících. Přijely jsme s očekáváním na to dobré a celý víkendový program měl tedy padnout na úrodnou půdu. V pátek večer jsme vyslechly dvě prezentace: Manželé Badiarovi přinesli častou otázku lidí bez domova: „Kde je Bůh v nouzi?“ a prezentace Danky Eliášové nesla název: „Etická výchova dětí ve školách“.
Pozvání do Košic přijala a víkendem nás provázela skupina Forte z Lučence.

V sobotu ráno nás přivítal bratr kazatel sboru BJB Košice Dalibor Smolník a již nás čekala první tématická přednáška. Bratr Michal Lapčák pro nás připravil úžasné obohacující dopoledne, vybízející ke ztišení před Hospodinem, Bohem, Otcem. Referátu s názvem: **„Jak velký je náš Bůh“** vévodilo Slovo, zapsané v **Žd 4, 12: „Neboť slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč ...proniká...rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“** Pán Bůh nás vedl k závěru, že všechna slova mají svůj význam a že se potřebujeme zdržet při Jeho Slově. Jak je důležité a nutné přemýšlet nad každým slovem, které má vyjít z našich úst. Bůh nás volá každý den a Boží slovo má moc, když jej uvedu do praxe. A již navazuje referát sestry Milky Lapčákové. Upozornila na skutečnost, že náš jazyk chválí Boha, ale zároveň i zraňuje. Jak se vyrovnáváme se zraněním způsobeným tvrdým slovem? V rozhovoru se sestrou Ruth Maďarovou sestra Milka poukazovala na důležitost vzájemného odpuštění. **Boží slovo povzbuzuje** a vede k odpuštění. Také v odpoledním programu jsme vyslechly rozhovor. Připravily jej sestry Vilma Koblischke a Iva Kernová.
Téma znělo: **Problém „mluvení“ v životě křesťana**, v němž upozorňovaly na **„nemoci jazyka“** a v závěru na **„jazyk oslavující“.** Nedělní referát sestry Milky Lapčákové vedl k zamyšlení nad tématem: **Jaká je moc mého slova**. Mohu se rozhodnout. Buď budu svým jazykem sloužit a oslavovat Pána, nebo vládnout. V neděli jsme se rozcházely s ubezpečením, že žádné mluvení není neutrální**, ale my toužíme mít jazyk oslavující.** Loučily jsme se s díky Pánu Bohu a všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a průběhu konference. Sestry i bratři z košického sboru nám připravili výborný duchovní i tělesný pokrm. Odjížděly jsme domů nasyceny, mocně povzbuzeny a připraveny vydat dobré svědectví v našich sborech.

Marie Horáčková

Obsah

Máme jazyk oslavující?.....2
Láskyplné vztahy – ovzduší sboru.....3
Tolerancia alebo rozhodnosť.....4
Bůh nad tebou jásá, jásej také!
Jak to změnit.....5
70. výročie založenia štátu Izrael.....6
Nová rada BJB
Jak existence tohoto státu změnila svět 7
Krásná myšlenka
Jak vypustit lva z klece.....8
S rádiem po dlouhá léta
Svatební vzpomínky.....10
Tri rozmery lásky
Pracujte na svojej spáse.....11
Campfest.
Retropiesne: TRIO GRANDE.....12
Dobré meno je viac ako veľké bohatstvo.....13
Hledáš Boží vůli?
Princ automobilista.....14
Poklad
Konference v Lovosicích.....15
Pieseň
Odpustila som.....16
Sbírka na pomoc Ukrajině
Jedna dobrá voľba.....17
Pozvánka na konferenciu
Povzbuzení k dobrému slovu.....18
Boží vedení v mém životě
Být tam, kde mně chce mít Bůh.....19
Sme svoji
Prečo (ne)pomáhať bezdomovcom.....20
Problém „mluvení“ v životě křesťana.....21
Z básní Jána Kučeru.....22
Redakčné oznamy a inzercia
Pomáhala do posledného dychu.....23
Božia starostlivosť
Michal Čierny: To človek nepochopí.....24

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 7-8/2018: 15. 6. 2018
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

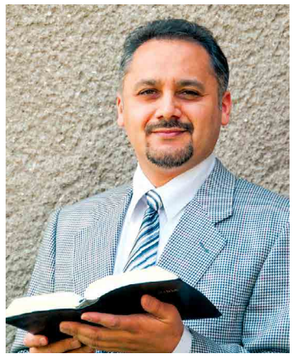

Nick Lica

Láskyplné vztahy jsou srdcem zdravého sboru. Podle toho se pozná, že patříme Kristu. Praktické projevování lásky buduje opravdovou křesťanskou společnost a přivádí další lidi do Božího království. A protože sbor je především o vztazích, vztahy, které spolu vytváříme v církvi, jsou klíčové pro další rozvoj. Ovzduší nějakého společenství, ač vypadá na první pohled neviditelné jako vzduch, je velmi konkrétní, snažíme-li se o rozbor.
Církev dnes nutně potřebuje duchovní obnovu a konkrétně obnovu ovzduší. Jak takové obnovené ovzduší vypadá, nám říká apoštol Petr: ***„Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání“ (1 P 3, 8–9).***
Všichni buďte plní bratrské lásky! To je imperativ (rozkazovací způsob), který nám připomíná, že jako křesťané jsme jakoby nádoby, které jsou naplněné nějakým obsahem a druzí jej ochutnají. Pán tuto plnost vyjádřil slovy: **Mt 12, 34: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví.“** Čím přetékáme jako jednotlivci ve sboru = ovzduší, které vytváříme. Ano, my vytváříme ovzduší svými slovy, postoji, reakcemi, cítěním a chováním. Ovzduší, které si přeje Pán v jeho církvi je: **Ovzduší plné bratrské lásky. Uvědomme si, že patříme do Boží rodiny.**

Láskyplné vztahy – ovzduší sboru

Bratrská láska nám připomíná, že patříme do rodiny Boží, kterou založil Kristus. Pravidlem chování v této rodině mezi jejími členy je láska. Jsme bratři a sestry v Kristu. Všichni milujeme stejného Pána, který nás spojuje. Uvědomme si, že Bůh miluje každého z nás i přes rozdíly, které mezi námi jsou. Láska, která má být mezi námi, není světská, ani klubová, ale bratrská.

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13, 35).

Lidé potřebují lásku. Obzvlášť, když si ji nezaslouží. 1 Janův 3, 14: „My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“
Známka nového života v nás je, že milujeme své bratry a sestry. Mít bratrskou lásku je příkaz, ale i důkaz, že jsme něco prožili s Bohem. A ostatní to vidí. My milujeme! Církev netvoří lidé, kteří jsou lepší než ostatní. Tvoří ji lidé, kteří touží být lepšími, než jsou, a vědí, že díky Boží milosti k tomu mohou dospět. Toužíme být lepšími, než jsme? Pokud ano, pak jsme na správném místě v Boží rodině. Tady Bůh chce, abychom se naučili milovat druhé, a druzí se učí milovat nás. Je to vzájemné. Každý z nás někdy „není k milování“.
Děláme chyby, říkáme slova, která zraňují, naše vlastní povaha se někdy projevuje více než ovoce Ducha svatého, máme sobecké postoje a přiznejme si, že pýcha nám brání v lásce a pochopení druhého. Nejsme dokonalí, i když milujeme dokonalého Boha a máme dokonalého nebeského Otce.
Bůh nás pozval do své rodiny, abychom rostli ve víře, v charakteru, do Kristovy podoby, a také abychom se učili. Ano, sbor je místo, kde se učíme jeden předmět. Učíme se milovat svého bratra a sestru a svého Boha. Právě o tom je křesťanství. Církev je Boží škola, kde se učíme milovat Boha a druhé.
„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13, 35).

Tolerancia alebo rozhodnosť

Tolerancia je akceptovanie názorov iných ľudí. V mnohých situáciách sa od nás očakáva, že budeme tolerantní a svoju protistranu pochopíme. Ale čo ak sa treba rozhodnúť: BUĎ – ALEBO?
Nie je to vždy jednoduché.
Ako sa stavia Biblia – Božie slovo – k tolerancii? Na túto otázku odpoviem niekoľkými situáciami, ktoré sú v nej zapísané.
Keď si izraelský národ urobil zlaté teľa, Mojžiš sa postavil do brány tábora a zvolal: *„Kto je za Hospodina, ku mne! Okolo neho sa zhromaždili všetci Léviovci“* (2Moj 32, 26). Bola to len malá čiastka vyvoleného národa. Ostatní váhali.
Mojžišov nástupca Jozua – verný a poslušný Boží nasledovník – rázne pripomenul Izraelitom, že sa nedá sedieť na dvoch stoličkách: *„Ak sa vám nepáči slúžiť Hospodinovi, vyvoľte si dnes, komu chcete slúžiť: či bohom, ktorým slúžili vaši otcovia za Veľriekou, alebo bohom krajiny Amorejčanov, v ktorej bývate. Ja však a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“* (Joz 24, 15).
Rázne a rozhodné postavenie sa na Božiu stranu.
Prešlo niekoľko sto rokov, keď prorok Eliáš burcoval neposlušný ľud k návratu k Hospodinovi: *„Dokedy budete ťahať na dve strany? Ak je Bohom Hospodin, nasledujte Ho, ak je ním Baal, choďte za ním! Ľud mu nič neodpovedal“* (1Kr 18, 21). Prečo? Pre nerozhodnosť.
Príkladov v Starej zmluve by bolo určite viac. A čo Nový zákon? Hlavný mýtnik Zachej, bohatý muž, veľmi túžil vidieť Ježiša. Keď Pán Ježiš zastal pod stromom, na ktorom sedel, a povedal, že chce ísť k nemu, neváhal: *„Chytro zišiel a s radosťou Ho prijal“* (Lk 19, 6).
Pán Ježiš mal veľa nasledovníkov, no len malá časť z nich Ho nasledovala celým srdcom. Po čase konštatovali: *„Tvrdá je to reč. Kto ju môže počúvať?“* (J 6, 60). Opustili Ho a viac s Ním nechodili. Rozhodli sa. Nesprávne.
Pán Ježiš sa opýtal Dvanástich: *Aj vy chcete odísť? Odpovedal mu Šimon Peter: Pane, ku komu by sme šli? Ty máš slová večného života a my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý“* (J 6, 67). To bola Petrova rozhodnosť – jednoznačné vyjadrenie vzťahu k Pánovi Ježišovi.
Teraz je na mieste nielen všeobecná otázka, ako sa stavia Biblia k tolerancii. Je tu aj ďalšia: Ako sa staviame ty a ja k Božiemu slovu a k Božím požiadavkám na jednej strane a k požiadavkám tohto sveta na strane druhej?
Od nás sa očakáva, že ju budeme uplatňovať v medziľudských vzťahoch. Je len samozrejmé, že aj my očakávame, že nás bude naše okolie tolerovať – náš svetonázor, našu vieru; prepáči nám naše „prešľapy“, poklesky a slabosti.

Elena Pribulová

Bůh nad tebou jásá, jásej také!

„Zajásá nad tebou samou radostí“ (Sf 3, 17). Někteří z nás mají tak malé sebevědomí, že raději zůstanou ve špatném vztahu než v žádném.
Mít kolem sebe lidi však ještě neznamená, že se nebudeš cítit osaměle. Žít ve společnosti špatných lidí ve skutečnosti znamená skončit v pocitu prázdnoty a zneužití. Dokud nepřekonáš strach ze samoty a nepočkáš na Boha, který ti připravuje ty správné vztahy, budeš se nadále cítit osaměle.
Samota je někdy více o tom, že se nelíbím sám sobě, než o tom, že nemám kolem sebe lidi, kterým bych se líbil.
Proč bys jinak vydával tolik energie, abys předcházel pocitu odmítnutí, místo toho, abys budoval zdravé vztahy? Možná si myslíš, že čím méně budeš nápadný, tím více se snižuje pravděpodobnost, že tě někdo zraní. Bojíš se sdílet cokoliv osobního, aby ses nevystavil případné kritice. Takové obavy jen přispívají k pocitu izolace. Zig Ziglar, odborník na motivaci, říká:
„Obraz, který si vytvoříte ve své mysli, se bude snažit vaše mysl zrealizovat. Pokud změníte svoje představy, automaticky změníte svoji realitu.“
Takže:
Potřebuješ zjistit, jaký obraz v tobě vidí Bůh.
Pavel říká: **„On (Kristus) je ten, v Němž se nám od Boha dostalo podílu na předem daném poslání“ (Ef 1, 11).** Sofonjáš napsal: **„Šťastně se bude z tebe veselit, až tě svou láskou obnoví; zajásá nad tebou samou radostí“ (Sf 3, 17).**
Potřebuješ si vytvořit pravdivý obraz o sobě samém.
David řekl: **„V lůně mé matky jsi mě tkal.**

Chválím tě za tvá díla ohromná, za to, jak podivuhodně jsem udělán a že mou duši tak dobře znáš!“ (Ž 139, 13–14).
Když budeš mít tyto dva obrazy jasně na mysli, přestane tě poškozený obraz tvého nízkého sebevědomí ovlivňovat a začneš být ve svých vztazích více sebejistý.
Potřebuješ čekat na Boha
„Na Hospodina jsem čekal toužebně, uslyšel můj křik“ (Ž 40, 2).
Cokoliv, co je poctivě zbudováno, budovalo se pomalu a pečlivě. Netrpělivost je známkou nezralosti. Děti neumějí na nic čekat. Snaž se pochopit jedno – svou netrpělivostí nepřiměješ Boha zvýšit rychlost. Pracuje podle vlastního časového harmonogramu. Pavel napsal: **„Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému – totiž těm, které povolal podle svého záměru“ (Ř 8, 28).**
Pokud Bůh dosud neotevřel dveře, neznamená to, že změnil svůj názor. Nepřišel ještě správný čas, kterým pro sebe získá maximální slávu a pro tebe maximální prospěch.
Jak se tedy chovat, když čekáš?
Modli se a hledej Boží vůli.
Do života začnou v tu chvíli přicházet různá pokušení. Nedovol, aby tě od hledání Boží vůle odváděla, zvláště se vyvaruj uspěchanosti a ustaranosti.
Nakládej moudře se svým časem, energií i penězi, včetně toho, s kým by ses měl nebo neměl setkat. Bůh říká: **„Já od počátku oznamuji konec“ (Iz 46, 10, B21).** Než Bůh něco započne, má už jasnou představu o konečném cíli, **On určuje kroky**, které povedou k jeho naplnění.
Zatímco čekáš – raduj se.
„I kdyby nerozkvetl fíkovník a hrozny na vinicích nebyly, i kdyby zklamala plodnost olivy a pole nedala co jíst, i kdyby zmizely ovce z ohrady a dobytek zmizel ze stájí, já se však v Hospodinu budu veselit, budu šťastný v Bohu, svém Zachránci“ (Abk 3, 17–18).

„Na Hospodina jsem čekal toužebně, uslyšel můj křik“ (Ž 40, 2 B21)

Začni hned dnes děkovat Bohu za to, co již učinil a ještě tvým prostřednictvím učiní. On jistě přijde – určitě k tobě přijde.

A. Golasowska-Folwarczná

Jak to změnit?

V jedné písni zpíváme: „Řekl jednou učedníkům svým Pán, přikázání nové. Já dávám vám ... abyste se milovali, jeden druhého měl rád, aby každý uměl lásku rozdávat! Ve světě dnes láska chybí, tohle vědí všichni lidé. Láska ztratila se a je ta tam... nenajdeš ji na ulici, na vesnici, na silnici, zkrátka ztratila se, uletěla, kdoví kam...“
Nezdá se vám to smutné? Vždycky jsem nad tímto slovem přemýšlela... Jak to změnit, aby láska byla zase mezi námi?
A jak se to pozná, když mezi námi bude? Také zpíváme, že po lásce lidé poznají křesťany... Jako křesťané bychom měli být aktivní, prostě něco dělat, aby se věc změnila! Vidíme různé špatné věci a kritika nám také nechybí. Ale často si říkáme, já to nezměním, co bych tak asi měl dělat? Je mnoho oblastí v našich životech, které by mohly být jiné, kdybychom my sami nemysleli jen na sebe, ale také na ostatní kolem nás. Když jsem dorůstala a pobírala rozum, viděla jsem v televizních zprávách, jak malé, opuštěné děti prožívají Vánoce. Říkala jsem si, proč tam musí být? Proč si je nikdo nevezme domů? Tak krásné, malinké děti... Tenkrát jsem říkala rodičům, aby si ještě nějaké dítě vzali. Moje otázka je překvapila. Ne, že by jim nebylo těch dětí líto, to určitě bylo, avšak nikdy k tomu nedošlo. I když jsem rostla, stále jsem myslela na ty malé děti, které jsou tak bezmocné a nic nemohou změnit. Jenom čekají, co se stane, kdo si pro ně přijde. Vždyť přeci někde musí být ta jejich maminka!
Vždycky jsem milovala děti, velmi jsem si je také v manželství přála. Avšak na mou prvotní myšlenku jsem nikdy nezapomněla. Narodila se mi dvě děvčátka a dva kluci, co víc bych si asi měla přát? Byla jsem spokojená. Prostě dva páry. Byla to naše velká radost. Pán chtěl, a připravoval pro můj život ještě něco jiného. Po necelých šesti letech se nám narodil další chlapeček.
Mé dcery se z tohoto miminka těšily a rády mi pomáhaly. Naše rodina byla obohacená a opravdu to bylo dítě k naší radosti. V jeho čtyřech letech jsem si uvědomila, že by k sobě velmi někoho potřeboval. Naše starší děti byly spolu a on stále s námi. A to byla ta chvíle, kdy jsem si vzpomněla na dávné snímky z dětských domovů.
Co kdybychom ještě někomu pomohli? Manžel nesouhlasil. Byl velice zaměstnaný chodem naší, už tak velké rodiny.
Velmi jsem si přála, aby i on chtěl někomu pomoct, i když jsme pomáhali v jiných oblastech. Asi dva roky jsem tuto myšlenku zmiňovala a naše dcery mi v tom pomáhaly, zvláště ta starší. Jednoho dne se stalo, že manžel vyplnil podací listy. Odnesla jsem je na úřad a začala tím dlouhá příprava pro přijetí dítěte. Našeho nejmladšího syna jsme dopředu připravovali na to, že budeme mít holčičku. Moc se těšil, ale trvalo to ještě asi osm měsíců. Jednou jsem šla s manželem nakupovat a potkali jsme jednu sestru z našeho sboru. Vezla na sedátku v košíku malou blonďatou holčičku. „Ahoj, jéé, čí to máš? Ta je krásná!“ „To je Kristýnka z dětského domova, chodím tam a beru si nějaké dítě na procházku.“
Hned jsem se do ní zamilovala, tato sestra nevěděla, že máme již podanou žádost. Stále jsem se chodila ptát, jestli už pro nás nějakou mají. Když jsem tak jednou přišla, úřednice řekla kolegyni: „Že bychom Kristýnce změnily život?“ Vzala telefon a volá do dětského domova. Okamžitě mne napadlo: Že by to byla ta moje? Přede mnou se dohodly, že by nám ji půjčily na Vánoce, avšak budeme ji muset potom 5. ledna vrátit. Nemá totiž souhlas matky se svěřením do rodiny. Stejný den jsme se na ni šli podívat a moje překvapení bylo, že to opravdu byla ta „naše“ Kristýnka, kterou jsme viděli. Proč to všechno píši? Ano, toto byl teprve začátek, ale vnímala jsem to jako něco úžasného. **Pán nás vede**, jinak se to říct nedalo. Velmi jsem se za ni modlila, aby už u nás mohla zůstat stále, nedovedla jsem si představit, že ji tam budu vracet. Další okolnosti vedly k tomu, že jsem ji už nevrátila. Kristýnka mezi Vánoci a Novým rokem onemocněla. Na základě doporučení jsem šla do kojeneckého ústavu, kde byla stálá péče i pro domov a tam mi Bůh připravil pomoc. Mladá paní doktorka chtěla Kristýnku poslechnout, ale nemohla. Byla totiž na mně zcela přitisknutá a nechtěla se mě pustit. Lékařka byla překvapená. Znala Kristýnku a zeptala se mě, jaká je současná situace. Odpověděla jsem, že ji musíme vrátit. Stále ještě není podepsaný souhlas matky. K podpisu mělo dojít 10. ledna. V té době to byl můj jediný modlitební předmět. Lékařka mi řekla: „Víte co? Nevracejte ji, já to zařídím.“ Byla fascinovaná tím, že za pouhých pět dnů se může dítě tak navázat na cizího člověka. Měla jsem nesmírnou radost, ale otázka zněla, jestli matka podepíše souhlas. Je to paradox, dítě je v domově už necelé tři roky a stále o něm rozhoduje. Žel, taková práva mají tito rodiče i nyní. Měla už téměř pět let. Droboučký človíček, který nic nemůže rozhodnout, ale nesmírně po někom touží. Nakonec bylo vše podepsáno. Okamžitě vrostla do naší rodiny a všichni jsme ji měli rádi. Při úředním předání mi sociální pracovnice řekla, že Kristýnka má sestřičku. „Je to tam špatné, je to na odebrání dítěte.“ To mi však neměla říkat, okamžitě jsem si i ji zamilovala.
Přesně tak to zpíváme: „Milujeme, ač nevidíme... věříme v Něj a jásáme...“ Přesně tak jsem se cítila! Samozřejmě jsem řekla, že ji také chci, aby si byly holky v životě pomocí.
„Pane, já chtěla jednu holčičku a najednou budu mít dvě!“ Pán mi tak pomáhal a vedl. Ovlivnil jednu sestřičku z dětského domova, která mě oslovila v obchodě a obdivovala proměnu Kristýnky. Řekla mi, že i druhé děvčátko je již v domově. Samozřejmě, že mi

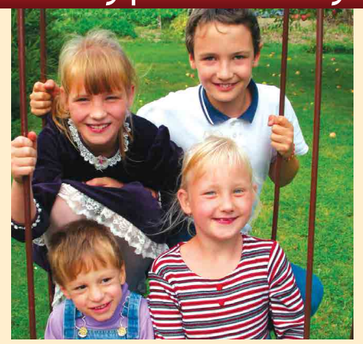

to nikdo neřekl, ale já šla a podávala novou žádost. Ze zákona musela být šest měsíců v domově, hledala jsem možnost, abych ji viděla. A Pán to znovu zařídil. Jeho cesty jsou nevyzpytatelné. Kristýnka nevěděla, co jsou jahody, maliny ani hrášek a ptala se, co je to, maminko, nikdy jsem to nepapala. To stačilo, abych s pomocí manželovy maminky nachystala toto krásné ovoce a zavezla je do domova. Modlila jsem se, aby tento dar pro děti pracovnice přijaly. Byly velmi překvapené a s pohledem na množství krásného ovoce mi odpověděly na otázku, která je ta naše holčička. Pozvaly nás dál. Kristýnka však byla velmi nejistá. Držela se mne i po pěti měsících u nás. Měla obavy. Utvrdila jsem ji v tom, že je jenom moje a že ji v domově nenechám. Viděla jsem malou holčičku jen z dálky, pro množství dětí jsem se k ní nemohla dostat. Všechny chtěly jít se mnou. Poslala jsem za ní našeho předposledního syna. Hned si ji oblíbil. Houpal ji a také ji zaběhl pro jídlo, aby jí všechno děti nesnědly. Jak se to může stát, že si dítě tak rychle zamiluji? Od té doby jsem nedala sociální pracovnici pokoj. Podařilo se mi navštívit domov ještě dvakrát, potom mi to zakázaly. Měli s malou tříletou holčičkou svůj plán. Ale pro mou vytrvalost a stálé naléhání mi ji nakonec dali. Není to vše vzrušující? Přesně na den, po roce, dva dny před Vánoci, jsem je měla doma již obě dvě. Holčičky se poznaly až u nás, a my všichni jsme je velmi milovali. Po nějaké době řekl náš syn své velké přání. Jestli bychom si nemohli vzít ještě chlapečka. Okamžitě jsem byla nadšená a telefonovala do Olomouce sociální pracovnici. Ta mi řekla, že je to možné, že má pro nás připraveného tříletého chlapečka. Avšak museli jsme čekat ještě čtyři měsíce, vyřizovalo se soudní odebrání práv rodičů. Netrpělivě jsem čekala a zase se stále ptala, kdy už nám dítě dají. Uvědomovala jsem si, že pro tyto děti je každý den vzácný a potřebný, aby už byly v rodině. Trvalo to pět a půl měsíce. Naše děti chlapečka okamžitě přijaly mezi sebe. Byl prostě náš! Láska se nikdy nedá změřit a taková byla i v naší rodině. Pán mne vždy mile překvapil a také zařídil, že mohu být s dětmi doma, protože mám tři děti. Naplno a za odměnu sloužit dětem a být s nimi celý jejich život. Neplánovala jsem tento život, ale byla jsem vedena láskou ke službě. Už nemusím řešit, že nejsem v zaměstnání, vyřešilo se nám tolik tíživých věcí! A hlavně mohu naplno pečovat a milovat.

D. J.

70. výročie založenia štátu Izrael

Tento rok si Slovensko a Izrael pripomínajú okrúhle výročia existencie svojich novodobých štátov, ktoré zvýrazňujú, aké prepojené sú príbehy našich krajín.
Asi to nie je náhoda, je to priam symbolické. Slovensko oslavuje 25 rokov, Izrael 70 rokov a Československo 100. výročie svojho založenia.

Už svätý Konštantín bol pri tvorbe nášho prvého písma inšpirovaný hebrejčinou, keď využil jej symboliku, dokonca viac písmen našej hlaholiky malo charakter hebrejského písma. Do nej preložil biblické texty, ktoré sa stali prvými slovanskými textami vôbec. Staroslovienské slovo POKOJ, určite zámerne, sa píše takmer identicky ako hebrejské slovo ŠALOM.

Pred 100 rokmi, v roku 1918 to boli práve židovské komunity v USA a Francúzsku, ktoré pomáhali presvedčiť svetové mocnosti o potrebe vzniku samostatného Československa.

O 30 rokov neskôr mohlo Československo túto pomoc opätovať. Ako jedna z prvých krajín v roku 1948 uznalo Izraelský štát a patrilo medzi krajiny, ktoré Izraelu pomáhali pri budovaní jehoj štátnosti. Priateľstvo Slovenska a Izraela je postavené predovšetkým na zdieľaní a vytrvalej obhajobe spoločných hodnôt, ktoré sú základom našej civilizácie.

Zdieľame rastúce znepokojenie z nárastu antisemitizmu vo svete, ako aj opakujúce sa snahy o izoláciu a démonizovanie štátu Izrael na medzinárodnej scéne.

Izrael, rovnako ako všetky krajiny sveta, má neodňateľné právo žiť v mieri a bezpečnosti vo svojej vlasti. Osobitne oceňujeme úlohu Izraela ako stabilnej slobodnej demokracie v regióne, ktorá v duchu tolerancie rešpektuje a chráni občianske práva a slobody, vrátane snahy zaručiť prístup k svätým miestam pre všetky náboženské komunity.

Dovoľte mi na tomto mieste pogratulovať novodobému štátu Izrael k jeho úspechom, ktoré sú inšpiráciou aj pre Slovenskú republiku.

Izrael sa ako malá krajina, v permanentnom vojenskom ohrození, v náročných klimatických podmienkach, s minimom nerastných surovín a s nedostatkom vody, za 70 rokov vypracoval na jednu z najsilnejších ekonomík sveta. Zo Štátu Izrael pochádza 12 držiteľov Nobelovej ceny.

Izrael stavia svoju ekonomiku, rozvoj a prosperitu už dlhé roky na investíciách do ľudského potenciálu. Napriek tomu, že ide o relatívne malú krajinu, stal sa svetovou veľmocou vo vede, výskume, vývoji, v patentoch a v informačných technológiách.

Izrael je na prvom mieste na svete v počte start-upov na obyvateľa a po Silicon Valley je tu druhá najväčšia koncentrácia high-tech a počítačových firiem na svete.

Izrael ponúka návod, ako vybudovať funkčný a efektívny systém tvorby, riadenia a financovania znalostnej ekonomiky.

Izrael je už niekoľko desaťročí svetovou špičkou v objeme výdavkov na vedu a výskum – každoročne na tento účel vynakladá viac ako 4 % HDP.

Izrael, prajeme Ti všetko najlepšie.
Mazal tov!
Nech v tvojej zasľúbenej krajine prekvitá spravodlivosť, vládne pokoj, nech sa Ti darí a prežívaš prosperitu. Šalom, Izrael, šalom, Slovensko.

MUDr. Marek Krajčí

Nová rada BJB

Na Konferencii delegátov zborov 12. mája 2018 v Ružomberku bola zvolená Rada BJB na obdobie 2018–2022 v zložení:

Predseda: Benjamin Uhrin, podpredsedovia: Zoltán Kakaš a Ján Szőllős, členovia Rady za oblasť: Darko Kraljik (Západná oblasť), Martin Tobák (Južná oblasť), Pavel Šinko (Stredná oblasť) a Ľubomír Pál (Severovýchodná oblasť).

Jak existence tohoto státu změnila svět

Z čistě objektivního pohledu věnuje svět modernímu státu Izrael nadprůměrnou pozornost. S 8, 4 milionu obyvatel se Izrael řadí na 96. místo na světě, bezprostředně za Tádžikistán a Honduras, ale těsně před Rakousko a Švýcarsko. Zeptáte-li se Googlu na pořadí vojenských mocností, pak se Izrael – podle zvolených kritérií – objevuje na jedenáctém, čtrnáctém, patnáctém, či dokonce na devětadvacátém místě.
V seznamu „nejvlivnejších" nebo „nejmocnejších zemí světa" je státeček na východním pobřeží Středozemního moře již na místě osmém.

Je do očí bijící, že v mnoha významných článcích o tom, nakolik je v různých zemích bezpečno, není Izrael vůbec zmiňován. Pak ale narazíte na žebříčky „nejméně bezpečných zemí světa", v nichž Izrael figuruje na dvacátém místě, kdežto Amerika v témže seznamu až na padesátém – jako by život v Izraeli byl nebezpečnější než v USA. V roce 2017 bylo ve Spojených státech střelnou zbraní zabito 15 612 lidí, zatímco výčet obětí izraelsko-palestinského konfliktu v Izraeli dosáhl za totéž období počtu 113. Kdyby bylo v Izraeli tak nebezpečno jako v USA, pak by v poměru k počtu obyvatel muselo být v roce 2017 v Izraeli jen střelnými zbraněmi zabito 422 lidí.

V listopadu 2003 Evropská komise zveřejnila průzkum veřejného mínění, podle něhož je Izrael „největší hrozbou pro světový mír" – nejen tedy z hlediska radikálně islamistické vlády Íránu nebo lidí v Bangladéši. Před patnácti lety takhle uvažovalo šedesát procent Evropanů. Většina obyvatel Evropy tehdy pokládala Izrael za větší nebezpečí pro světový mír než Írán, Severní Koreu nebo Afghánistán.

Od roku 2006 odsoudila Rada OSN pro lidská práva (UNHRC) Izrael jednašedesátkrát, kdežto všechny ostatní státy dohromady pětapadesátkrát. To by se dalo chápat tak, že situace v oblasti lidských práv je v Izraeli horší než ve Spojených státech, Rusku, Saúdské Arábii, Íránu, Somálsku, Myanmaru a Sýrii dohromady. Nechci teď naznačovat, že OSN odsuzuje něco, co neexistuje; spíš věc chápu tak, že OSN stát Izrael posuzuje tak pečlivě proto, že židovský národ a jeho stát nastavují standard pro veškeré lidstvo. To, že moderní stát Izrael je vnímán jako měřítko, se očividně netýká jen lidských práv, nýbrž i celé řady dalších oblastí.

Izrael tedy slouží například jako vzor pro odpověď na otázku, jak by se měly ve 21. století definovat národní státy, nebo jak by „kolonialisté" měli jednat s „původními obyvateli". S Izraelem se kupříkladu operuje v debatách o tom, zda může náboženství definovat národní identitu, zda lze na vyhlášení války odpovědět válkou nebo jak může demokratická země vést asymetrickou válku (tj. válku s významnými rozdíly v silách, strategii či taktice válčících stran – pozn. překl.).

K asymetrickému konfliktu dochází, když je armáda demokratického státu nucena čelit hrozící mase civilistů motivovaných cizí věroučnou soustavou.

V Jižní Africe hospodářský bojkot svrhl režim apartheidu. Židovský stát se během desetiletí, v nichž byl nucen snášet bojkot všeho druhu, stal premiantem technologického rozvoje (tzv. startup nation).

Izrael nastavuje měřítka tím, že světu ukazuje, že hrozby nejsou důvodem pro zoufalství, či dokonce podrobení, ale že je nutno je chápat jako výzvy. Nepřítel v zádech může posloužit jako spouštěč záplavy vynálezů, jak ukazují obranné systémy, které přivodily konec věku raket, jakož i takové vedení války, které očividně umožňuje bombardovat v nepřátelské zemi místo s předpokládaným atomovým reaktorem, aniž by to vypadalo jako útok, na nějž by se mělo odpovědět vyhlášením války. Dov Moran, vynálezce USB flash disku, to shrnuje takto: „Pokaždé, když jsme se ocitli v krizi, museli jsme vynalézt něco nového."

Ve světě, jemuž zdánlivě hrozí chaos a zhroucení, Izrael nastavuje nový standard naděje. To neplatí jen pro svět politiky a vojenství, nýbrž i pro umění – kde jedinečná kulturní rozmanitost vede například k přetváření starých lidových jemenských písní v hity moderního popu – a pro přírodní i humanitní vědy jakbysmet. To, že třicet procent všech laureátů Nobelových cen tvoří Židé, nijak nesouvisí s geny. Spíše je třeba v tom vidět ovoce staleté gramotnosti národa, který si díky ní mohl v obrovské míře dovolit přepych talmudických fines, a to často v nepřátelském prostředí. Upíše-li se však celý národ právnické a jazykovědné akrobacii, musí z něj občas vyrašit nějaký ten Einstein.

Za zmínku stojí, že světová veřejnost svým zaměřením na Izrael potvrzuje to, co Bible říká už po celá tisíciletí: Izrael je měřítkem, podle něhož mají být posuzovány nežidovské národy. A Nový zákon celkem jasně varuje:

Běda tomu, kdo si všímá třísky v oku bratra a přehlíží trám, který jemu samotnému trčí z hlavy.

Johannes Gerloff
Přeložila Ivana Kultová

Krásná myšlenka

Když člověk seje čestnost - sežne důvěru.
Kdo seje dobrotu, získá přátele.
Kdo seje pokoru, stane se velkým.
Kdo zasévá vytrvalost, sežne spokojenost.
Kdo zasévá těžkou práci, uvidí úspěch.
Kdo seje odpuštění, sežne smíření.
Když člověk zasévá víru, přinese velkou úrodu...

A.N.

Jak vypustit lva z klece

Martin Luther jednou přirovnal Bibli ke lvu v kleci. „Je třeba lva obhajovat? Ne! Když ho někdo napadne, stačí ho vypustit z klece.“

V dnešní době lidé Bibli už ani tolik nenapadají. Spíše ji „zakrývají“ různé jiné světonázory. V Evropě se rozmáhá jóga a s ní spojená východní náboženství, ale také různé formy čarování, pozitivní myšlení a jiné formy hnutí new age a naše společnost si často myslí, že jim křesťanský Bůh nemá co říci. Myslím, že je na čase vypustit Bibli z klece. Ale jak to udělat?

S naším sborem děláváme pouliční evangelizace a rozdáváme lidem malé Nové zákony. Mnozí si je rádi vezmou, jiní odmítnou s tím, že Bibli doma mají. Ale když se jich zeptáme, zda ji čtou, často jen pokrčí rameny.

A jak je to v Církvi? Někteří moji přátelé si mi posteskli, že sice čtou Bibli pravidelně, ale „nějak k nim už nemluví.“ A když se ptám mladších lidí, jak často si Bibli čtou, i oni často jen pokrčí rameny.

Ale Bible je plná úžasných příběhů, dobrodružství a životadárné moudrosti. Jak je jen objevit? Jednu z možností nabízí organizace Simply the Story – (STS - Prostě příběh). Jedná se o ústní metodu induktivního studia Bible pomocí rozhovoru. Tato metoda pomáhá na misijním poli tisícům negramotných lidí správně porozumět Bibli a efektivně ji předávat svým přátelům, ale šíří se i v západním světě, protože pomáhá oživit diskusi na skupinkách, kázání i evangelizační rozhovory. Již třetím rokem pořádá organizace **Wycliffovi překladatelé Bible** pořádají velmi **praktický letní seminář STS**, kde se naučíte používat sedm základních otázek, které vám pomohou prozkoumat do hloubky každý příběh v Bibli. Objevíte způsob, jak se naučit biblické příběhy o 10 verších za 10 minut. Dále se naučíte vést rozhovor pomocí otázek namísto „kázání“ a vést diskusi ve skupině. Nakonec se naučíte, jak tuto metodu používat v evangelizačních rozhovorech.

Účastníci minulých kurzů řekli:

„Všichni známe příběh o tom, jak Adam s Evou zhřešili. Ale když jsme se skupinkou zpomalili a příběh probírali po částech pomocí 7 otázek, objevila jsem tam mnoho pokladů, které si doteď pamatuji a které proměnily můj vztah s Bohem.“ *(Ivana)*

„ Moji nevěřící příbuzní se mě ptali, co jsem dělala o prázdninách. Vyprávěla jsem jim o semináři a o objevech v biblických příbězích, které jsme se tam naučili. Vznikly z toho úžasné rozhovory. Nevěřila jsem svým očím, jak otevření byli, když jsme si povídali o příbězích.“ *(Marcela)*

„Jsem silný introvert a velmi těžko se mi komunikuje ve skupině. Metoda STS mi pomohla tento handicap přemostit. Nyní vyučuji Biblické příběhy na setkáních rodin i v nedělní škole a dokonce jsem měl již několik kázání, která byla velmi vřele přijata.“ *(Petr)*

„Během semináře jsem šel na procházku a potkal nějakou starší paní, co pracovala na zahrádce. Zkusil jsem ji oslovit (a to jsem nikdy před tím neudělal) a nakonec z toho byl hezký rozhovor. Vyprávěl jsem jí příběh a dlouho jsme mluvili o Bohu.“ *(Pavel)*

„Ze semináře jsem přijela nadšená, protože biblické příběhy najednou začaly dávat smysl a týkat se i mého života. Všem doma jsem o tom vyprávěla, mamka potom o tom vyprávěla v práci i ve sboru a pak mě pozvali, abych na mládeži jeden příběh vyprávěla. STS je skvělé!“ *(Verča)*

„Tohle přesně neslyšící potřebují. Když si o Bibli všichni takhle povídáme, tak udržíme pozornost. Pro nás je hrozně těžké poslouchat dlouhá kázání i promluvy na skupinkách. To si pak většinou zapamatujeme málo a lidi Bibli málo znají, protože někteří neumí mluvit jinak než znakovou řečí. Ale takhle ty příběhy vidíme před očima.“ *(David)*

Letos se kurs koná od 6. do 11. 8. na Slovensku a od 13. do 18. 8. v ČR.

Všechny části vyučování vám lektoři nejprve sami předvedou a pak si je budete procvičovat v malé skupině. Vše je vedeno velice interaktivně. Během semináře se naučíte vyprávět cca 10 příběhů a dostanete návody na další práci. Úvodní kurs se skládá ze dvou částí – instruktorského (5 dnů) a základního kurzu (3 dny). V obou se naučíte stejnou látku, ale díky instruktorskému kurzu budete mít více času metodu procvičit, rovnou se zapojíte do vyučování ostatních a budete se v používání metody cítit jistěji.

Více informací najdete na www.wycliffe.cz/STS (v ČJ) nebo www.simplythestory.org (v angličtině)

Hana Šmídová

Induktivní studium Bible formou rozhovoru

Prostě příběh

www.SimplyTheStory.org

Jak vést skupinky biblického studia?
Jak sdílet evangelium nenásilným způsobem?
Jak kázat, aby slovo proměňovalo srdce posluchačů?

Jednoduchý, interaktivní a praktický seminář je určen pro pastory, vedoucí skupinek i jednotlivce.

Kdy: 13.8. - 17.8. pro instruktory
15.8. - 17.8. základní kurz

Kde: Penzion U Výletů - Moravec (Vysočina)

Více informací: **www.wycliffe.cz/sts**

Wycliffe Česká republika

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz.

S rádiem po dlouhá léta

Helenka a Luděk Brdečkovi

Život Luďka Brdečko je s rádiem spjat po dlouhá léta.
Dnes slouží jako ředitel české redakce Trans World Radia, ale už před mnoha lety v redakci vypomáhal a život jeho i jeho rodiny byl uždy nějakým způsobem s TWR-CZ spjatý.
Jeho žena Helena po léta připravovala pořad Rádia 7 Modlitby podle Bible, který po ní Luděk převzal.

Možná to bude znít zvláštně vzhledem k mému současnému zaměstnání v rádiu, ale mojí noční můrou po celou základní a střední školu byl sloh. Slohových prací jsem se vždycky bál, protože jsem měl pocit, že v nich odhaluji kousek svého nitra, že prozrazuji, o čem přemýšlím, co se mi honí hlavou; že odhaluji, jak jsem jiný než ostatní a jak jsem neschopný fungovat v normálním životě. Měl jsem totiž hloupý pocit, že všichni kolem zvládají svůj život, že pro každou situaci existuje jedno správné řešení, které všichni znají, jenom já ne.

A tak jsem byl v těchto věcech uzavřený a nic soukromého o sobě neprozrazoval, abych náhodou svými hloupými názory neztratil přízeň okolí, o kterou jsem moc stál. Snažil jsem se problémům předcházet, abych zakryl strach, že nezvládnu svůj život. Dokázal jsem vymýšlet důmyslné katastrofické scénáře, co všechno se může stát, abych mohl předejít potenciálním problémům. Snažil jsem si vytvořit plán pro celý svůj život, abych se vyhnul všem případným komplikacím. To mě vedlo i k vyhýbání se zodpovědnosti. A i zde jsem byl hodně vynalézavý, aby případné průšvihy nepadly na mě, ale na ty druhé.

Na rozdíl od slohu jsem miloval předměty jako matematika nebo fyzika. Tam všechno fungovalo podle předem daných pravidel, tam měly věci svůj řád, svou logiku, a to se mi líbilo. A logiku jsem se snažil používat také při svém filozofování o životě. Tam, kde druhé děti projevovaly svou hravost, já jsem předčasně přemýšlel o světě dospělých lidí. Velkou roli v tom hrála i víra. Žil jsem v katolické rodině, moji rodiče brali víru vážně a vodili nás odmalička do kostela. Od první třídy jsem začal v kostele ministrovat, a tak jsem na bohoslužbách trávil nejen neděle, ale často i všední dny. A skutečně jsem poslouchal, co se tam říkalo a vážně jsem o tom přemýšlel. Velmi brzy jsem načetl, že ve víře jde o vážnou věc – o život věčný. Se svým matematickým přemýšlením jsem poměrně snadno vyhodnotil, že věčnost je výrazně delší a tudíž důležitější než dočasnost, a začal jsem moc stát o to, abych ji strávil v nebi.

Tak, jak jsem tomu tenkrát porozuměl – jde o naše skutky. Jestli budou dobré, zasloužím si nebe nebo alespoň jeho předstupeň, očistec. Jestli budou zlé, půjdu do pekla.

Je tu ještě možnost vylepšit si skóre, když se vyzpovídám, ale to funguje jen krátkodobě. Běžně jsem měl tak dva, tři dny po zpovědi pocit, že bych to uhrál na očistec, ale pak se mé hříchy už natolik nakupily, že jsem si po zbývající čas do další zpovědi myslel, že bych šel do pekla.

A tak se k mému strachu, jak zvládnu pozemský život, přidal další a ještě větší strach, co se mnou bude v životě věčném.

Byl bych ochoten tvrdě dřít, dokázal bych vést asketický život, jenom kdybych mohl mít jistotu věčného života v nebi. Jenže tu nebylo jak získat. Bůh o sobě žádným způsobem nedával vědět, i když jsem o to moc stál.

Vím, že jsem sliboval, že kdybych měl jistotu, že On existuje, jakou jsem viděl na panu faráři, tak bych se klidně stal i farářem. Ale ujištění nepřicházelo. Bylo tu jenom učení, které Bůh dal církvi – a ta ho přeformulovala tak, že si člověk nemohl být ničím jistý.

A tak jsem v nejistotách a strachu prožil dětství a mládí. Věci se začaly měnit na postgraduálním studiu. Tam jsem měl dva spolužáky, kteří byli z hnutí Studenti pro Krista. Jirka se mnou byl dokonce v jedné kanceláři a snažil se mi svědčit o Kristu. Kladl mi osobní otázky o víře, ale mou uzavřenost neměl šanci prolomit.

Zkoušela to i moje spolužačka Helena. Měla tu výhodu, že se mi moc líbila. Byla ochotná se se mnou scházet, jenom aby mi mohla svědčit o Ježíši. Já jsem zase byl ochotný se s ní scházet, protože jsem v tom viděl šanci ji sbalit. A nejen to, byl jsem poprvé v životě ochotný se někomu alespoň trochu otevřít.

Když se mě ptala na mou víru, nedokázal jsem ji odbýt nějakou frází, ale chtěl jsem k ní být upřímný. Zároveň jsem si potřeboval své odpovědi dobře rozmyslet, abych si za nimi mohl stát. A tak jsem jí velmi často říkal, že ji odpovím třeba za týden. A kupodivu, ona měla se mnou trpělivost a na odpověď si týden i více počkala.

Ten čas na rozmyšlenou jsem chtěl využít k tomu, abych si dal dohromady nějaké logické argumenty, které by obhajovaly moji představu víry. Ale místo toho mě Pán Bůh vždy usvědčoval, že to, co o Něm říká Helena, je pravda a Bible to potvrzuje.

Jednou z nejdůležitějších věcí, o kterých jsme vedli debaty, bylo spasení z Boží milosti, které Helena obhajovala.

A ve mně se odehrával zápas. Víra, kterou Helena nabízela, byla smysluplná, byla v souhlase s tím, co říká Bible, řešila můj problém s hříchem. Velice mě přitahovala, protože nabízela živý vztah s Bohem, po kterém jsem vždycky toužil. Dávalo mi to logiku a té jsem se vždycky chtěl držet. Měl jsem spousty důvodů tuto novou víru přijmout, ale byla tu jiná síla, která mi v tom bránila, a to byl strach jít proti učení své církve. Pořád jsem si myslel, že za mou víru jsou zodpovědní moji církevní představitelé. Bál jsem se jít proti církvi, která se stavěla do role zprostředkovatele mého případného spasení.

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6, 21).

Nakonec se ukázala ještě větší síla než strach. Duch svatý, který se mě dotkl, usvědčil mě, zlomil můj odpor vzdorovat pravdě, a já jsem s úlevou přijal, že jsem spasený z milosti, skrze oběť Božího Syna Pána Ježíše Krista. Uvěřil jsem, že On na sebe vzal moje hříchy, Bůh mi je odpustil a už neleží mezi mnou a Bohem a já s Ním mohu mít vztah jako se svým Otcem.

Přijetím spasení se vyřešil můj problém s hříchem a věčností, moje touha po vztahu s Bohem, ale moje strachy se řešily jen postupně a pomalu.

Přijal jsem Bibli jako Boží slovo a změnil některé věci ve svém praktikování víry, které s ní nebyly v souladu. Přesto jsem v Bibli nečetl žádný důvod pro to, abych odmítl církev, i když s ní v mnoha věcech nesouhlasím, a postavil se jejímu vlivu.

Pán Bůh ale chtěl, abych zodpovědnost za svou víru vzal na sebe, a tak situaci vyostřil. Stalo se to, když jsme se chtěli s Helenou vzít. (Mimochodem oběma nám záměr vyšel: ona mě přivedla ke Kristu a já v ní získal holku, která si mě chtěla vzít.)

Šli jsme domlouvat svatbu a pan farář nás s tím poslal na biskupství. Když jsme tam přišli, zjistili jsme, že nejde o nějaké praktické řešení problémů plynoucích z toho, že jsme každý z jiné církve. Místo toho jsme dostali „masáž“ v tom smyslu, že jediné řešení pro nás je, že budeme celá rodina v katolické církvi.

Vždycky mi vadila manipulace, a tak jsem úplně rozuměl Heleně, která mi poté oznámila, že katoličkou nebude a že se se mnou rozchází. Přijel jsem domů, oznámil rodině, že jsme se rozešli, zavřel se do pokoje a zdrcený se oddával svému žalu.

A v tom jsem najednou vnímal tak jasnou Boží řeč jako doposud nikdy. Bůh mi říkal: „Modlil ses za ženu, která by byla laskavá, věrná, upřímná, která by rozuměla tvému nitru; přál sis věřící ženu, se kterou by ses mohl sdílet, společně modlit a sloužit Bohu i lidem…“ Bůh mi připomínal spoustu mých tužeb, které jsem měl v sobě hluboko ukryté a nedovoloval si je ani vyslovit, protože jsem ještě moc nevěřil na zázraky. A nakonec řekl: „A já ti teď takovou ženu dávám a ty ji odmítáš…“ Bylo mi jasné, co mám udělat. Zvedl jsem telefon a zavolal Heleně, že si ji vezmu, i kdyby mě měli exkomunikovat. Ještě to nějaký čas trvalo, než jsem se rozhodl nechat se znovu pokřtít, tentokrát vědomě, na vlastní vyznání víry. Udělal jsem to z vlastní touhy vyznat nejen Bohu, ale i dalším lidem, že patřím Ježíši Kristu.

Boj se strachem tím neskončil. Bůh musel odvalit ještě spoustu dalších balvanů strachu. A řešením byl vždy Bůh sám. Ve spasení jsem získal jistotu věčného života. V ceně, kterou za mě Ježíš zaplatil, jsem dostal osobní hodnotu. Jeho povoláním k následování dává jistotu mým krokům a rozhodnutím. Je to Bůh, kdo se stará o moji přízeň u lidí a ne já se svými schopnostmi. Když se snažím usilovat o Boží vůli, nemusím se už bát, že se nenaplní to moje.

V mnoha oblastech mě Bůh osvobodil od strachu a přinesl do života pokoj. Přesto stále objevuji, že kořenem mých problémů je často strach.

Ale dnes už vím, že na tohoto nepřítele platí moc Ducha svatého, a pokud svůj strach vyznám, Bůh s ním může pracovat.

Dříve jsem chtěl mít pod kontrolou celý svůj život. Dnes vím, že nemám pod kontrolou ani zítřejší den. Ale má ho pod kontrolou Bůh, a to mě naplňuje obrovským pokojem.

Luděk Brdečko

Svatební vzpomínky

Můj dnešní zážitek byl opravdu zvláštní, měla jsem cestu na radnici. Ale nebojte se! I když se na radnici chodí s tím pravým vyznáním lásky, to znamená uzavírání sňatků, já tam šla vyřizovat jenom spisové věci. Najednou jsem si uvědomila, že jsem tam, kde jsem byla před několika desítkami let.

Začal můj manželský život

Šla jsem po schodech a vzpomínala, jako v nějakém filmu, na to, co se tenkrát událo. Měla jsem možnost dlouho vzpomínat, protože schody jsem absolvovala dvakrát. Nejdříve vyjednat danou věc a potom hezky, hupky, dupky po schodech dolů, vše zaplatit u pokladny a zase nahoru. Již při této chůzi, jsem si říkala a v duchu plánovala, jak půjdu dolů, abych si to všechno náležitě užila. Mířela jsem oddací síň a potom už jenom ty krásné první schody. Tenkrát již s mým novomanželem. Dívala jsem se, jestli se na mne někdo nedívá.

A nikde nikdo. Šla jsem velmi pomalu, jako tenkrát. V myšlenkách mi vystupovaly vzpomínky na mé dlouhé, krajkami pošité šaty. Dávala jsem pozor, abych si je nepřišlápla. Kolem mne bylo mnoho mých příbuzných a za mnou růžová družička Lenička, která mi nesla dlouhý závoj. Moji rodiče mi byli také nablízku, ale pevně jsem se držela mého miláčka. Trošku jsem se zastavila a nechala se obejmout krásnými vzpomínkami. Vedlo mne to k rychlé modlitbě. „Pane, moc díky, je to všechno tak krásné, vše, co jsem mohla v životě prožít. Kolikrát jsme jenom tady procházeli na matriku přihlašovat naše děti. Kolik radosti jsme mohli zažít na takovýchto obyčejných radničních schodech."

To by mohl říct můj manžel, který se tam mohl skoro ulítat! Pětkrát, protože já si v té chvíli užívala miminka. Ani jsem tenkrát nevěděla, že sem půjdeme ještě 3 x, přihlašovat a přejmenovávat naše další přijaté děti. Jdu po stopách tehdejších časů. Pomalinku a slavnostně. Proti mně vystupuje nějaký mladý pár, možná jim jejich cesta začíná. Nemusela jsem jim uhýbat a tak jsem pokračovala dál. Venku na schodech jsem se zastavila – tam jsme se tenkrát fotili. Jsem uvnitř nějak blažená a šťastná, naplněná děkováním Bohu a radostí z prožitých roků. Nikdo nevěděl, jaké tajemství prožívám. Vždyť je všední den!

Dana Jersáková

Tri rozmery lásky

Nikde som nezažil toľko úprimnej a čistej lásky ako medzi veriacimi kresťanmi.
Už v pätnástich rokoch som sa dostal z južného Slovenska na severnú Moravu do Frýdku Místku za učňa. Po vyučení som tam ešte rok pracoval ako zvárač.
Počas nedieľ som dochádzal do Ostravy medzi mládež v zbore pastora Santária, pretože v tom čase bola medzi nimi a naším zborom v Tekovských Lužanoch spolupráca. Keď ma potom prijali na konzervatórium v Ostrave, potreboval som vyriešiť nové ubytovanie a podmienky pre štúdium. Pastor mi vo svojom zbore vybavil ubytovanie a umožnil mi umiestniť pianíno v malej miestnosti kostola. Bolo to v centre mesta a blízkosti mojej novej školy.
Tým som mal vytvorené celkom dobré podmienky pre štúdium. Nastávajúcich šesť rokov som prežil v príjemnom prostredí Božej lásky, ktoré vytvárali zbory patriace do ostravskej farnosti. Pre mňa to znamenalo významné posilnenie viery aj do ďalšieho života. Keďže som mal už aj snúbenicu, pri rozlúčke nám za zbor darovali slovenskú rodinnú Bibliu s venovaním 1. Korintským 13 (z ktorej si dodnes každý deň čítame). Text na našom svadobnom oznámení hovoril, že „**Boh je láska** a ten, kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh v ňom" (1J 4, 16). To už bolo pred ukončením základnej vojenskej služby, na ktorú som mal pre štúdium odklad. Trochu tajomne znejúci výrok, ale zaujal aj spolu – vojakov, ktorí si ho so záujmom čítali a zdieľali s nami radosť, ktorú sme prežívali.
Toto tajomstvo Božej lásky nám približuje aj Žalm 89, 15: „**Spravodlivosť** a súd (právo) je podstatou tvojho trónu; **milosť a pravda** predchádzajú tvoju tvár." Hovorí o troch duchovných rozmeroch: o spravodlivosti, pravde a milosti. Poznávanie Boha v týchto troch oblastiach nám otvára cestu ku skutočným láskyplným vzťahom. Jeden z výsledkov prieskumu o raste cirkvi hovorí, že **pravá láska nezáleží len v prežívaní pocitov šťastia, ktoré časom vyprchajú a stratia sa, ale práve v spravodlivosti, milosti a pravde, vo vyváženom rozvíjaní týchto troch rozmerov**. Dôkazom toho je, že keď sa jednotlivec alebo spoločnosť odvráti od Boha, deje sa opak. Dejú sa krivdy, útlak bez milosti k slabším a šíri sa temnota nepravdy.
To vedie ku zhoršovaniu kvality života a práce vo všetkých oblastiach. Správne riešenie nezačína v oblasti hmotnej, viditeľnej, ale v duchovnej. „Boh tak **dokazuje svoju lásku** naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás" (Rim 5, 8).

Pán Ježiš z milosti prišiel na zem, aby vydal svedectvo pravde (J 18, 37) a stal sa našou spravodlivosťou. Povedal: „Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení" (Mat 5, 6).
Jednou z oblastí, kde každý z nás môže prispieť ku spravodlivosti aj vo väčšej miere, je okrem modlitieb za vládnych činiteľov a tých, ktorí rozhodujú o dôležitých veciach aj správne rozhodnutie, komu dať vo voľbách svoj hlas.
To nás zaväzuje **hľadať skutočnú pravdu** o kandidátoch, navrhovať na zodpovedné miesta charakterných ľudí alebo v niektorých prípadoch aj kandidovať. Správne duchovné rozpoznávanie v rozhodujúcich situáciách patrí k nezastupiteľným službám Cirkvi Pána Ježiša Krista.
Najlepšou skúškou kvality vzťahov je však manželstvo a rodina. Tu spravodlivosť vytvára bezpečné prostredie, pravdivosť buduje vzájomnú dôveru a milosť vedie ku vzájomnému odpúšťaniu, obnove lásky, romantiky a upevňovaniu vernosti.

„Spolu s Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus" (Gal 2, 20a)

Každý človek potrebuje lásku. Mnohí bratia a sestry v Kristovi, ktorí mi v živote prejavovali lásku , sú už na večnosti.
To, čo som prijímal, to som sa aj ja začal učiť a stále ešte učím podávať ďalej. Svätý Duch mi postupne pomáha vidieť ľudí okolo seba v novom svetle.
Ako vzácne bytosti, ktoré potrebujú poznať, že „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život" (J 3,16). Kľúčom k ľudským srdciam je táto čistá, nefalšovaná trojjediná Božia láska.
Je to vysoké umenie, ktorému sa však oplatí učiť aj za cenu obetí, pretože **nikde inde nenájdeme toľko dobra, krásy a vzájomného úžitku ako práve v tejto oblasti života**.
Aj keď sme niektorí ešte na tej nižšej úrovni, každý krôčik k lepšiemu je úspechom.

Ľubomír Počai
Banská Štiavnica 7. mája 2018
(Ilustračné foto)

Pracujte na svojej spáse

(Flp 2, 12–15a)

Potrebujeme sa vzájomne napomínať a povzbudzovať k práci? Jednoznačne áno. Vieme, že nasledovanie Pána Ježiša je spojené s prácou, činmi a konaním dobra. Pán Ježiš nás oslovuje pri práci, ak berieme jarmo zodpovednosti na seba a prácou sme obťažení. Veľmi si žiadame, aby sa našimi zbormi miesto posudzovania nieslo povzbudzovanie k práci a ku konaniu dobra.
Ak nie je dobra medzi nami dostatok, bude sa množiť neprávosť a ochladne láska mnohých. Nestačí evanjelium poznať, treba si ho odskúšať v osobnom živote.
Duchovná stavba charakteru sa formuje vtedy, ak pracujeme na sebe. Potrebujeme sa vzájomne povzbudzovať, aby sme konaním spasenia boli oslobodzovaní pre odovzdávanie dobra. Poznanie bez aktívneho zapojenia do práce vedie k namyslenosti. To, čo buduje, je láska. A čo je láska, ak nie dobrý čin v každej situácii a za každých okolností? Dokonca aj vtedy, keď sme vyrušení a začína nás ovládať hnev a naše myslenie je manipulované spodnými emóciami: „...láska sa nerozhorčuje a nemyslí na zlé."
Žijeme v prostredí, kde je dobra absolútny nedostatok. Život bez konkrétnych nositeľov dobra v našom okolí chradne.
A tak, moji milovaní, ...pracujte na svojej spáse. Oslovený je celok, celý zbor a súčasne najosobnejšie každý z nás. Pravdivé, úprimné, naširoko otvorené a veľmi osobné oslovenie. Slovo vyslané každému jednému z nás; ani štipka diplomacie, chytrácenia či ľudskej vypočítavosti.
Každý jednotlivec je osobne milovaný a povzbudený k práci. Osobne, no bez sebeckých úmyslov. Aktivita mojej spásy slúži pre dobro iných. To je oslobodzujúci dar pre nažívanie spoločenstva zboru.
V Božom kráľovstve tá najvlastnejšia činnosť stojí v službách celku. Pracujem na sebe a dopad mojej práce obohatí iných. Otvára sa ďalšia myšlienka, že práca na sebe nesmie skončiť. Je to výzva na celý život. Dnes ešte nie sme so sebou na konci, ešte sme nedosiahli vrchol. Evanjelium nás nasmerováva k vrcholu, ktorý je stále pred nami. Preto je nevhodné porovnávať sa a posudzovať jeden druhého; sme na polceste. Porovnávaním podávame pokušiteľovi slučku, do ktorej nás chytí.
Ťažko sa ubránime povyšovaniu, ale tiež sebadeptaniu. Ani súťaž, ani utiahnutie sa!
K práci na spasení nás motivuje bdelosť, lebo: „Jednému každému z nás je daná milosť podľa miery daru Kristovho" (Ef 4,7). Perfektné predurčenie k spolupráci, ideálne nastavenie zboru. Vyslovme hneď, že uvádzať to do praxe je namáhavé, ťažké. Bez dobrotivosti a trpezlivej zhovievavosti sme odsúdení k prehrám. No nevzdávame sa, chceme dosiahnuť cieľ. Opäť spomeňme nádherné oslovenie - **Moji milovaní**!
Taká nepodstatná maličkosť, povieme?! Lenže malou ju urobí naša povrchnosť a uponáhľanosť. Bude dobré, ak v prežití osobného oslovenia, v utíšení a v modlitbe vyznávame: „Pane, neviem takto prijať iných, ani seba. Prečisťuj moju lásku, aby sa stávala pravdivou k mojim blížnym.
Je požehnaním byť Tebou milovaný a do Tvojej lásky zahrnúť bratov a sestry môjho zboru."
Apoštol pokračuje: „... **ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti...**"
Hoci nás nikto nevidí, oslobodené srdce, premenené Božou dobrotivosťou už nedokáže byť neposlušné. **„... s bázňou a chvením konajte svoje spasenie."**
Bázeň a chvenie – to nie je zvierajúci strach, ani väzenie pre nášho ducha. Bázeň je pokojný vodca do centra Božej prítomnosti.
V srdci zavládne neobyčajné nadšenie dobrovoľnosti. Ochotným, dobrovoľným duchom oslovujeme ďalších a vždy nových ľudí. Aj to je spôsob, ako sa šíri svetlo evanjelia. Tma okolia ho nemôže pohltiť.
Povzbudenie cirkvi prišlo zhora.
To sme potrebovali – priestor slobody od seba samých. Sme na mieste, kde nám nebude chýbať motivácia, ani zápal vykonať dobrý čin. Život sa rozvíja v bázni a s úctou. Vzdávame a pokorujeme sa pred veľkosťou, krásou a vznešenosťou Božej osobnosti. Nové srdce a bázeň nás odbremeňuje od tvrdosti, lenivosti a výhovoriek.
Je to Boh, ktorý pôsobí v nás chcenie i činenie pre záľubu.
Napriek tomu, že v rôznych obmenách opakujeme známu vetu: „Boh to pôsobí", domýšľajme, čo sa stáva, ak strácame chuť. Jednoducho sa poddávame prirodzenej lenivosti. Prepadla nás chvíľa pokušenia a slabne aj vôľa po modlitbe, vzdávame sa. Spojenie prestáva fungovať, sme odkázaní na svoju hlúpu náladu. Nevládzeme vždy v slobode veriť a prijať, že Boh je ten, ktorý v nás pôsobí chcenie i činenie!? **„...lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal"** (R 7,18).
„Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?" (24) **„Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme Abba, Otče!"** (R 8,15).
Obráťme sa na nebeského Otca a napriek svojej slabosti konajme spasenie, v zmocnení Ducha svätého sa zdokonaľujme.
Všetko robte bez reptania a pochybovania – nádejná výzva. Ak sa rozhodneme teraz – hneď, rozhodli sme sa pre jeden z najkrajších zážitkov dňa. Viera nám vracia krídla, inšpirácia zhora je povznášajúca.
Ale nemá to byť len chvíľkový prejav. Vždy počítajme so zvodom pokušenia: **Reptanie a pochybovanie** nás prepadne nečakane. Aj pri drobnom reptaní sa prejavujú spodné sily. Človek si to hneď nevšimne, ale k nemu sa rýchlo pridružia lenivosť, nechuť, ale i niečo príjemnejšie, sebecké užívanie života. Odmietajme aj malý zvod reptania a otvárajme sa v modlitbe nášmu Bohu. On chce zavŕšiť a požehnať naše chcenie i činenie.
Druhou prekážkou je **pochybnosť**. Odkiaľ prišla, aby ovládala naše myslenie? Uvediem jednu z príčin. A prišla im myšlienka, že ktorý z nich je väčší. Súťaživosť s duchovnými darmi môže spôsobiť, že sa nejeden človek stiahne a bude sa vyhýbať prirodzeným úlohám, jemu vlastným podľa obdarovania. Príležitosti činiť dobro premárni v nejednej pochybnosti, lebo sa mu nedarí napodobňovať a predbehnúť úspešnejších. Súťaživosť nemá v zbore miesto aj preto, lebo nás okráda o duchovné opodstatnenie konania - nezištnosť, ochotu a nesebeckosť. Pri posvätení nie je možné predbiehanie. Tam platí úplné oslobodenie od súťaživosti, lebo svätosť sa nevyhráva.
Pravdivá je výzva evanjelia: „Svätý nech sa posvätí ešte" (Zj 22, 11). Svätosť nie je ani odmena, ani medaila, ktorou ozdobíme svoju hruď. Keď sa modlíme, posväť sa meno Tvoje, to vlastne v modlitbe odovzdane želáme: Trikrát svätý nebeský Otče, nech pochopím a vždy prijmem Tvoju novú výzvu k sviežej svätosti.
„...aby ste boli bez úhony a úprimní, Božie deti bez poškvrny... " (15a).
To nedokážeme so včerajšou svätosťou, za ktorú sme možno boli aj ocenení. Len v podriadenosti svätej Božej vôli sa stávame Božími deťmi bez úhony.

J. Stupka
(Ilustračné foto)

TRIO GRANDE

V Rádiu7 v relácii RETROKLUB už tretí rok predstavujem staršie hudobné skupiny, či interpretov, čo spievali piesne, ktorých by bolo škoda, keby nezazneli, lebo ich hodnotu preveril sám čas. Česko i Slovensko sú však malé krajiny, a tak sa mi skupiny postupne míňajú. Preto som požiadal poslucháčov Rádia7, aby ma upozornili, keď objavia pre mňa vhodný „materiál".
Raz mi napísal poslucháč Peter z Košíc a poslal mi aj piesne skupiny TRIO GRANDE,

o ktorej som doteraz absolútne nič nevedel. Nahrávky ma oslovili hneď na prvé počutie, tak som ho poprosil o nejaký kontakt, aby som ich mohol pozvať ku mne do štúdia. Keďže žiadny nemal a nikoho zo skupiny nepoznal, začal som pátrať. Toto pátranie ma priviedlo až na ortopédiu do Topoľčian a rovno za pánom primárom. To bolo prekvapenie. Nebudem to viacej naťahovať.

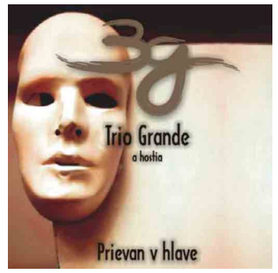

O pár dní už v mojom štúdiu sedel doktor i duchovný brat Oto Hunák a rozprával mi niečo o sebe, o tejto skupine i o tom, ako ho Boh viedol v jeho živote.
Narodil sa v Trnave do katolíckej rodiny, kde otec bol lekárom a mama učiteľkou. Bol pokrstený ako dieťa, ale k viere vedený nebol. Neskôr sa presťahovali do Nitry.
V totalitnom štáte skôr prežívali strach, čo s nimi bude, hlavne v šesťdesiatych rokoch minulého storočia. Jeho starí rodičia boli veriaci a ako sám hovorí, boli a sú mu stále veľkým vzorom. O Ježišovi sa v dospelosti dozvedel od skupiny charizmatických katolíkov, ktorí mu priniesli Bibliu a povedali, že zmysel nášmu životu dáva len Pán Boh.
Ani k hudbe ho nikto neviedol. Ako samouk a dobrý pozorovateľ sa sám naučil hrať na gitare, neskôr na base, ale skončil ako džezový bubeník. Ku kresťanskej hudbe sa dostal tak, že po rokoch prežitých ako ateista, začal navštevovať aj so svojou manželkou jedno evanjelikálne spoločenstvo v Nitre, kde sa spolu začali zaujímať o zmysel svojho života. V tomto zbore zotrvali asi desať rokov a zoznámili sa s mnohými vynikajúcimi muzikantmi. Práve tu sa dalo dokopy pár hudobníkov a vznikla aj skupina TRIO GRANDE.
Ako sám vyznával, jeho život bez Boha bol poznačený obrovskými zlyhaniami a pádmi najmä v oblasti k najbližšiemu človeku a to bola jeho manželka. Ich manželstvo sa približne po dvoch rokoch začalo rúcať, keď konflikty boli na dennom poriadku. Oto to veľmi neriešil. Ten, kto hľadal východisko z tejto ťažkej situácie, bola jeho manželka. Mala vynikajúcu priateľku v práci, veriacu

Oto Hunák

katolíčku, ktorá jej povedala, že je najvyšší čas, aby svoje manželstvo dali do Božích rúk. A tak sa jeho žena začala zaňho modliť.
Na konci im Pán Boh poslal do cesty priateľa, ktorý ich oslovil zvesťou o dobrom Bohu, ktorý je milosrdný a ktorého potrebujú. Dnes sú spolu už dvadsaťosem rokov a sú vďační Pánu Bohu, že ich manželstvo zachránil.
Skupina Trio Grande vydala CD s názvom PRIEVAN V HLAVE. Autorom všetkých piesní na tomto nosiči je Oto. Vznikali v ich veľmi ťažkom období a odrážali celkový prerod, lebo ich charizmatické zmýšľanie bolo v mnohých smeroch úplne pomýlené a spôsobilo mnohé deformácie aj vo viere a aj mnohé životné havárie. Tie piesne boli ako osobná správa z toho obdobia života, v ktorom sa ocitli. Po desiatich rokoch si uvedomili, že v tomto spoločenstve hlboko zablúdili a existenčne potrebujú hľadať skutočnú pravdu. Všetci traja hudobníci odišli sklamaní. Z tých najväčších nedorozumení a dezilúzií ich potom liečil priateľ a evanjelický farár Ivan, ktorý im ukazoval na biblické základy, ktoré im v doterajšom spoločenstve úplne unikali.
Vedeli však, že nemôžu ostať mimo cirkvi, a tak začali zvažovať a hľadať, kde by mali zakotviť. Ich rozhodovanie bolo sťažené aj tým, že po páde totality vznikali evanjelikálne spoločenstvá ako huby po daždi. Pri každej možnej príležitosti si hocikto vytvoril svoj vlastný zbor. Oni však potrebovali istotu a pevné zázemie. Oľutovali, že tradičnými cirkvami opovrhovali, a nakoniec sa vrátili tam, odkiaľ odišli, do katolíckej cirkvi, kde našli znova svoj domov.
Oto mi na záver povedal: „Celú túto dlhú cestu, ktorá trvala prakticky dvadsať rokov, nepovažujem za zbytočnú. Ja ako lekár a človek, ktorý ľudí operujem, sa učím dvoma spôsobmi. Prvý je ten, že vidím niekoho, kto to robí dobre. Druhý spôsob je vidieť niekoho, kto to robí zle. Viem, že aj Pán Boh si čokoľvek môže použiť na dobré."

Kto si chce vypočuť celý rozhovor s týmto zaujímavým človekom a počuť jeho piesne, nech si otvorí v archíve Radia7 RETROklub č. 58 TRIO GRANDE na adrese: http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub.

Pripravil Slávo Kráľ

Dobré meno je viac ako veľké bohatstvo (Pr 22,1)

Pred vstupom do nemocnice stojí ošumelý muž. Ticho, takmer nezúčastnene sa pozerá na ruch veľkomesta.
Na sebe má vyblednutú vetrovku, na viditeľnom mieste prišité číslo. Na pleci mu visí pokrčená igelitka, v ktorej uchováva celé svoje imanie. V rukách niekoľko kusov časopisu „Nota bene". Ľudia, kráčajúci okolo, si ho vôbec nevšímajú, ponáhľajú sa nevedno kam. Možno na nákupy, možno domov. Osamelý muž sa nikde neponáhľa, nemá kam, nikto ho nečaká, nemá domov, možno ani meno, žiadnu životnú vyhliadku...
Dobré meno! Čo znamená dobré meno?
V prvom ročníku štúdia na vysokej škole sme boli na poznávacom zájazde. Navštevovali sme hrady a zámky. Program bol veľmi zaujímavý. Profesor, podľa rodokmeňa zeman, podľa legitimácie komunista. Pri prehliadke zámku (nepamätám si jeho názov), sme navštívili aj jeho bývalú majiteľku, bývalú vznešenú pani grófku, toho času starenku zbavenú titulu. Obyčajná žena, trochu prihrbená, bez lesku a slávy svojho rodu... Komunisti jej „ľudomilne" vyčlenili odľahlú prízemnú časť kedysi honosného zámku, akúsi ošarpanú prízemnú kuticu, napratanú starobylým nábytkom prevŕtaným červotočom. Tmavá navlhnutá miestnosť preplnená knihami viazanými v koži svedčila o vzdelanosti ich majiteľky. Ako sa režim správal k bývalej šľachte, ma vôbec neprekvapilo. Prekvapilo ma správanie nášho profesora. Úctivo sa grófke uklonil a pobozkal jej ruku. Zvláštne! Grófkino meno bolo zotreté, šaty vyblednuté, ale z tváre jej žiarila akási zvláštna vznešenosť...
Možno je tento príbeh zatuchnutý ako v koži viazané staré múdrosti, možno i trochu potiahnuté pavučinou.
Monarchiu vymenila demokracia. Hrady a zámky sa premenili na múzeá. Zlatom vyzdobené koče boli vymenené za vyblýskané automobily. Dnes už monarchovia neurčujú zákony, určuje ich zákonodarný zbor. Ústava zabezpečuje slobodu náboženského vyznania, právo na informácie, slobodu slova... Pýtam sa, prečo sa ľudia zhromažďujú na námestiach, prečo volajú po rovnosti, prečo sa navzájom likvidujú?
Popularita „politických spasiteľov" lepšieho života zo dňa na deň narastá a zo dňa na deň zaniká. Každý z nich kričí: len JA, len JA spasím tento svet, len JA vás dovediem do blahobytu. Vyretušované tváre na titulných stranách bulváru, na bilbordoch, na obrazovkách sa na nás strnulo usmievajú. Plocho a bez výrazu – tupo a bez záruky. Anonymné mená bankárov, dobre utajené mená oligarchov, v dobre ukrytých daňových rajoch. Na vizitkách zlatom orámovaných schránkových firiem bez identity. Sú to bezdomovci iného rangu, nie ako tí, čo stoja osamotení pred nemocnicou. Možno o tom ani nevedia, ale žijú ešte viac bez zmyslu...

Vráťme sa však k nášmu titulnému textu.
O akom dobrom mene nám hovorí Biblia? O akom mieste, kde naše meno nebude vyhladené? Čo prorokuje Izaiáš? „...dám mu vo svojom dome a medzi svojimi múrmi miesto ..." (Iz 56, 5). Máme v tom jasno, nosíme v srdci istotu spasenia, očakávania nebeského domova?
Chodíme po uliciach veľkomesta, stretávame známe i neznáme tvare. Čím to je, že niektoré nevšímavo obídeme a niektoré sa nám hlboko vryjú do pamäti? Niektoré nás ovanú ako jarný vánok a iné schladia ako zamrznutý potok. Niekto vstúpi do nášho vnútra ako rozjasnené nebo a iný vnesie do našej mysle zmätok a strach? Často si neuvedomujeme, že aj nám sa ľudia pozerajú do očí. Čo máme v nich napísané? Akú dobrú správu v nich čítajú, aký signál z nich vysielame? Máme v očiach lásku, súcit, svetlo, alebo hlavu plnú vlastných starostí a obáv o zajtrajšok? Sme uzatvorení sami do seba, alebo ochotní sa podeliť o to, čo sme nezaslúžene prijali ako dar? Čo utváralo a utvára našu kresťanskú identitu, našu vieru? Nota bene.

Juraj Hovorka

Hledáš Boží vůli? Vyhni se těmto třem chybám

***„Hospodin činí krok muže pevným... I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku"* (Ž 37, 23-24).**
Možná si myslíš, že se tvůj život ocitl ve slepé uličce. „Nikdy nevybředneme z dluhů!" „Nebudu mít nikdy děťátko." „Můj sen se mi nikdy nesplní." „Copak se to může někdy podařit?"
Třeba zrovna teď vidím já situaci černě a ty máš pocit, že jsi poražen, a věci ti připadají tajemné. Avšak jednou – ve světle věčnosti – se přesvědčíš, jak to v Božím plánu všechno do sebe zapadá. Než k tomu ale dojde, je třeba, aby ses při hledání Boží vůle vyhnul třem chybám. A pokud se jim vyhneš, naučíš se mít k Bohu hlubokou důvěru – a to i tehdy, když těm záležitostem nerozumíš.
1. Nebuď fatalista. Představa, jakou sugeruje fatalismus – že všechno je mimo naši kontrolu a že jsme bezmocní, takže s tím nic nenaděláme – vede k sebelítosti, Ta zas vede k tomu, že za všechno špatné v našem životě dáváme vinu Bohu, místo abychom v případě problémů, které jsme způsobili, přijali odpovědnost. A fatalismus vede k pasivitě, takže si myslíme: „Čekám, že mi Bůh přivede manželského partnera" nebo „Čekám, že mi Bůh opatří zaměstnání." Ale Bůh říká: „Dal jsem ti mozek! Dal jsem ti dvě nohy! No tak s tím něco udělej!"
2. Nebuď znechucený. Když se snažíš pochopit všechno ve svém životě, znechutí tě to. Tu a tam se třeba pustíš do něčeho, o čem si myslíš, že je to Boží vůle, a nepovede se to. „Myslel jsem, že mne Bůh vedl k tomu, abych založil tenhle podnik, a on zkrachoval."
Co uděláš, když nenacházíš žádnou odpověď? Budeš dál důvěřovat Bohu, protože víš, že všech okolností ve tvém životě používá k tomu, aby pracoval na tvém charakteru – a že s tebou má dobré plány.
3. Nebuď ustrašený. Když máš strach z Boží vůle – co se za tím skrývá? Základní problém je v tom, že pochybuješ o Boží lásce. Bible říká: *„Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání"* (1 list Janův 4, 18).
Pochybujeme-li o Boží lásce, dostaneme se vždycky do nesnází, protože pokud mu nedůvěřujeme, tak jej neposloucháme. Žalm 37, 23–24 říká: „Hospodin činí krok muže pevným... I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku."
Boží vůle je výrazem Jeho lásky. Když nerozumíš, co Bůh dělá, buď trpělivý. Bůh ví, co je pro tebe dobré. Ty nemůžeš dohlédnout, jak to nakonec dopadne, Boží cesta může být cestou bolesti, ale všechna taková zdržení a problémy budují ve tvém životě charakter.
Otázky k zamyšlení:
- Jak bys odpověděl na otázku: „Proč se dobrým lidem stávají zlé věci?"
- Co očekáváš, že Bůh udělá ve tvém životě, nebo co do něj přinese?
- A co myslíš, že chce, abys s tím udělal ty?
- Co podle tebe znamená tento výrok: **„Boží vůle je výrazem jeho lásky"?**

Rick Waren
Přeložila: Ivana Kultová

Princ automobilista

Pred záverom školského roka pozvala moja manželka deti, ktoré vyučovala na základnej škole na našom sídlisku, do McDonalda v centre mesta. Po občerstvení si malí labužníci mohli vybrať, čo by v meste ešte chceli vidieť. Milan a jeho spolužiak navrhli návštevu autosalónu. Keďže dievčatá autá nelákali, rozdelili sme sa na dve skupiny. Autosalón bol Milanov svet. Jeho favorizovanou značkou bol Fiat, ale aj o iných značkách vedel toho veľa, oveľa viac ako ja – dospelák. Aj na naše stretnutia s deťmi si nosil časopis Auto-moto revue. Automobilizmu je verný dodnes.
Na svoje duchovné začiatky si náš princ spomína takto:
„Mojej tete i starej mame najviac záležalo na tom, aby som na škole navštevoval hodiny náboženstva. Tam som sa dozvedel základné biblické príbehy, naučil sa prvé detské piesne a reálne som začal vnímať duchovné veci. Vyučovala nás katechétka Ľubka z misijnej organizácie Detská misia. Keď sa dívam do spätného zrkadla auta môjho života, vidím, aké veľmi dôležité bolo toto obdobie. Zapojil som sa do všetkých korešpondenčných kurzov, ktoré v tom čase Detská misia ponúkala. Prichádzali mi domov poštou. Tešil som sa z každej novej lekcie, ktorú som našiel v poštovej schránke. Dostal som v týchto lekciách veľa odpovedí na svoje otázky ohľadom Pána Boha."
Keď bol Milan piatak, napísal nám do strediska korešpondenčných kurzov:
„Milá teta Táňa, veľmi som sa potešil Vášmu listu – lekcii, v ktorej bolo veľa všeličoho. Ďakujem Vám za všetko. Som rád, že ste so mnou spokojná a mám od Vás aj vysvedčenie. Potešili ma aj knižky, ktoré ste mi poslali. Som piatak, ale radšej sa hrám, ako učím."
Sledujme ďalej Milanov príbeh:
„Naši katechéti pre nás organizovali rôzne akcie a výlety. Raz nás pozvali na zemiakovú párty. Mali sme na sídlisku hľadať ukryté zemiaky. Keď sme ich našli, stali sme sa reportérmi a pýtali sme sa ľudí na sídlisku (i v obchode), čo všetko vedia o pestovaní zemiakov. Bola to zábava. Potom sme si spoločne vymieňali skúsenosti z reakcií ľudí na naše otázky a veľa sme sa nasmiali. Na zemiakovú párty pripravila naša katechétka na občerstvenie dobroty výlučne zo zemiakov – najlepšie si pamätám babu a zemiakové koláčiky. Zapíjali sme ich malinovkou a veľa sme spievali.
Potom nám jej manžel rozprával príbeh podľa knihy Kristíny Royovej Bez Boha na svete. Kniha hovorí o malom pastierovi Martinkovi, ktorý si v Zákončeku našiel, že do neba vojdú len tí, ktorí sú zapísaní v Knihe života, a preto sa takto modlil: ‚Pane Ježišu, Ty si povedal, že nám dáš všetko, za čo Ťa budeme prosiť. Tak ja Ťa pekne prosím, pozri sa hneď teraz do svojej knihy, či tam máš zapísané moje meno, a ak nie, prosím Ťa pekne, zapíš ho tam. Volám sa Martin.'
Potom nám ujo povedal, že aj naše mená môžu byť zapísané v Knihe života.
V modlitbe som potom prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa. Dodnes si ten moment pamätám a nikdy som toto rozhodnutie neoľutoval. Mal som deväť rokov a spolu so mnou tam boli ešte dvaja moji spolužiaci. Pri mojom obrátení som si uvedomil svoju hriešnosť, ale aj potrebu jazdiť po Božích cestách. Pretože moje rozhodnutie bolo úprimné a hlboké, ľahšie som neskôr prešiel cez búrlivé dorastové roky a odolal som aj posmechu a nepriazni rovesníkov. Hlavne na strednej škole som aj kvôli tomu nebol obľúbený a mnoho ľudí ma malo za čudáka. Mne to však nevadilo." S Milanom sme boli stále v spojení. Po skončení strednej školy nastúpil na civilnú vojenskú službu v Detskej misii. Pripravoval a vyrábal materiály pre kluby a tábory. Keď bolo treba, rád nám poslúžil na svojom malom Fiate (pre neho to bola najlepšia značka auta na svete).
Milan odviedol dobrú prácu v úrade. Hovoril: „Vraciam len to, čo som dostal v detstve." Ako sa darí nášmu princovi dnes?
Má veriacu manželku a spolu sa tešia z dvoch krásnych dcérok. Obaja slúžia v malom cirkevnom zbore neďaleko Bratislavy.
A čo práca?
„Mám prácu, ktorá ma baví, v ktorej som ako ryba vo vode. Pracujem v autoservise. Mojim kolegom občas idem na nervy, lebo odmietam ísť po širokej ceste plnej rôznych podvodov, klamstva a netrávim s nimi víkendy pri poháriku. Ani netuším, kde by som bol dnes bez Pána Ježiša".

Jozef Kováč

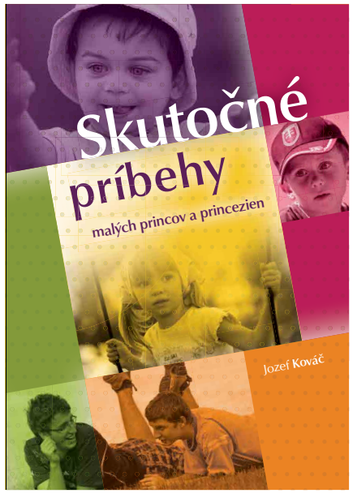

Poklad

Obľúbená hra detí a mládeže je hľadanie pokladu. Podľa nájdených odkazov sa hľadači posúvajú na ďalšie miesto, až nakoniec nájdu poklad, ktorý pre nich niekto pripravil. Je samozrejmé, že po námahe a nájdení pokladu zavládne v kolektíve radosť. Keď sme boli na zborovom výlete, táto hra bola pre deti magnetom. S dobrým pocitom som pozoroval nadšenie a zanietenosť detí pri hľadaní a lúštení indícií, aby sa dostali až k poslednému bodu – pokladu. Táto hra mi pripomenula realitu života. Tiež niečo neustále hľadáme a keď to nájdeme, máme z toho radosť!? Určite pre žívame radosť napr. z toho, že sme zmaturovali či získali titul alebo dobré zamestnanie. Máme radosť, keď si kúpime nové oblečenie alebo pri kúpe rôznych vecí, napr. telefónu, bicykla, auta, bytu. Dalo by sa vymenovať veľa ďalších vecí. Všetci dobre vieme, že táto radosť nie je trvalá. Veci sa zničia, pokazia, ukradnú nám ich a po pôvodnej radosti nezostane ani stopa. Avšak my kresťania môžeme hľadať mimo týchto vecí ***poklad,*** ktorý nepodlieha skaze, ale má trvalú hodnotu a prináša neustálu radosť. Je to poklad pripravený pre nás v nebi. Biblia nám poskytuje nesmierne veľa vzácnych odkazov, aby sme ten poklad našli. Spomeniem len niektoré: ***„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a mole a kde zlodeji vnikajú a kradnú. Zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera ani hrdza, ani mole, a kde zlodeji nevnikajú a nekradnú. Veď kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce" (Mt 6, 19–21).*** Je prirodzené, že musíme pracovať a starať sa o každodenné životné potreby, no Božie slovo nám radí: **„HĽADAJTE VŠAK NAJPRV BOŽIE KRÁĽOVSTVO A JEHO SPRAVODLIVOSŤ, A TOTO VŠETKO SA VÁM PRIDÁ" (Mt 6, 33).** Často si zamieňame poradie a potom prichádzame o radosť. To môžem potvrdiť aj zo svojho života. Vždy je ešte čas na zmenu a vďaka patrí Bohu za odkaz v Písme: **„KTO HĽADÁ, TEN NACHÁDZA."**

V. Malý

Konference v Lovosicích

Přijeďte strávit intenzivní biblický víkend 1. – 2. září 2018 do BJB Lovosice! Mesiánský Žid Arnold Fruchtenbaum, Th.M., Ph.D. bude přednášet na téma Hlavní momenty v životě Mesiáše z mesiánské židovské perspektivy a na vybraná témata z Proroctví.
Arnold G. Fruchtenbaum je ředitel Ariel Ministries.

Detailní znalostí Talmudu, původních biblických jazyků, biblické geografie, historie a archeologie je uznávaným odborníkem na interpretaci Bible.
Přednáší a vyučuje na seminářích, konferencích, ve sborech i církvích po celém světě. Je zakladatelem Ariel's School of Jewish Messianic Studies, jejíž první ročník byl otevřen v září 2015 a jejíž kurzy je možné absolvovat i on-line.
Mezi jeho nejvyhledávanější tituly patří The Footsteps of the Messiah, Israelology, Ha-Mashiach anebo nedávno vydaný Yeshua.
Narodil se v roce 1943 do polské židovské rodiny, která z Polska utekla před Hitlerem. Od svého otce získal ortodoxní židovskou výchovu.
V roce 1951 emigrovala celá rodina do New Yorku, kde Arnold po přečtení Nového zákona ve 13 letech uvěřil v Ježíše z Nazaretu jako svého Spasitele.
Studoval na Cedarville College (BA, 1966), Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě, Dallas Theological Seminary (Th.M., 1971) a New York University (Ph.D., 1989). Absolvoval kurzy na Jewish Theological Seminary New York a American Institute of Holy Land Studies.

Program:
Sobota 1. září
08:00–09:00 Život Mesiáše
09:15–10:15 Život Mesiáše II.
10:45–11:45 Život Mesiáše III.
12:00–13:30 oběd
14:00–15:00 Život Mesiáše IV.
15:15–16:15 Život Mesiáše V.
16:45–17:45 Život Mesiáše VI.
18:00–19:30 večeře
20:00–21:00 Život Mesiáše VII.

Neděle 2. září
09:30 Bohoslužba (kázání A. Fruchtenbaum: Logos a Rabbi)
12:00–13:30 oběd
14:00–15:00 Šest míst pobytu Satana
15:15–16:15 Podmínky druhého příchodu Mesiáše
16:45–17:45 Válečné tažení Armageddon
18:00–18:30 otázky a odpovědi

Vstupné: proběhne dobrovolná sbírka
Přihlášky od 1. 6. 2018 na bjblovosice.cz

Mgr. Václav Chumchal,
kazatel sboru BJB Lovosice

Pieseň

A od včerajšieho večera moje ucho hrá a ja spievam:
V mojej korune ktos´ druhý v nebesiach sa postaví
a ja budem musieť bez nej zúčastniť sa oslavy?
Ku Spasiteľovým nohám nebudem čo zložiť mať,
so sklopeným zrakom pred Ním zahanbený budem stáť.
Moju korunu mať bude, kto bol vernejší než ja.
Kto, kým v trhu postával som vodil duše do raja.
Zlaté snopy verne zbieral, má ich plné náručie,
a na jeho hlave zato moja koruna sa skvie.
Nie, nechcem prísť s prázdnou rukou,
keď ma k žatve volá Pán,
keď sa belie dookola drahocenných duší lán.
Pôjdem zlaté klasy zbierať, prv než schladne slnka žiar,
potom korunu mi vloží na hlavu sám Hospodár.

Mária Rafajová

Odpustila som

Keď som bola malá, chodila som do kostola. Vedela som, že niečo mocné existuje, no nevedela som, čo je to. Veľa som počula o Bohu, ale akosi som sa o to viac nezaujímala. V kostole som sa stále vrtela a pozerala na sochu Ježiša, ktorý visel na kríži. Pohľad na ukrižovaného bol veľmi smutný.
V deviatich rokoch som prestala chodiť do kostola, lebo som žila v detskom domove. Do kostola som chodila len na spoveď, ale večer som sa snažila ukončiť modlitbami Anjelička a Zdravas, Mária. Myslím, že som to vyslovovala úprimne. Nevedela som sa modliť vlastnými slovami. V čase, keď som vyrastala za bránami detského domova, videla som v televízii film Umučenie Ježiša Krista. Neuvedomila som si, kto je ten, koho tak bičujú, no kládla som si otázku: Prečo? Slzy mi tiekli po tvári a v mojom vnútri bol obrovský smútok. V tom období sa mi začali diať veľmi nepekné veci, ktoré mali nepríjemné následky. Mávala som často nočné mory, a okrem iného som dostávala bitku, ktorej som sa nedokázala brániť. V desiatich rokoch som sa uzavrela do seba a v mysli som sa zaoberala otázkou samovraždy. V detskom domove som vyrastala preto, lebo môj zdravotný stav, zlé sociálne a bytové podmienky a odporúčanie lekárov nedovolili mojim rodičom, aby sa o mňa starali a vychovávali ma. Keď som sa dozvedela prečo som vlastne chorá, začala som obviňovať mamu. Pociťovala som k nej nenávisť. Dlhé roky som jej nedokázala odpustiť.
V roku 2016 som mala ťažkú nehodu, zachytil ma vlak. Náraz ma odhodil a začala som padať dolu strmým kamenistým zrázom. Kamene sa mi zarývali do otvorenej rany v panve. Po krátkej chvíli som sa zachytila konárov jedinného stromu, ktorý sa tam nachádzal. Ak by tam nebol, spadla by som dolu a už by som tu nebola. Odviezli ma do nemocnice a po prebratí z narkózy som stále vnímala len to, že som mala veľké šťastie.
Po odchode z detského domova som bývala v Domove na polceste v Prešove, kde som mávala často bolesti, kvôli ktorým som nemohla spávať. Pracovníčka domova Maťka Spišáková so svojou kolegyňou Ivkou sa jedného dňa rozhodli, že zavolajú brata kazateľa Alexandra Barkóciho, aby prišiel a modlil sa za mňa.

Vedeli, že je veľmi zaneprázdnený a na jeho príchod bude treba dlhšie čakať. Zavolali mu a doslova im „spadla sánka", keď povedal, že o hodinku bude prechádzať Prešovom a že sa môžeme stretnúť. Bolo to pred Vianocami. Prišiel aj so svojím priateľom. Pri našom rozhovore bola prítomná aj Maťka. Pred modlitbou sa ma brat Barkóci opýtal, či poznám Pána Ježiša a či Mu chcem odovzdať svoj život. Súhlasila som. Pomazal mi ruky olejom a ja som za ním opakovala modlitbu prijatia. Potom sme sa všetci modlili. Po modlitbe zavládol v mojom srdci pokoj a hrejivý pocit.
O pár mesiacov som mala ísť na pravidelnú zdravotnú kontrolu do Košíc. Ale predtým sa stala jedna úžasná vec. Mala som sen, v ktorom sa začal niekto za mňa modliť. Nevidela som toho človeka, len viem, že sa modlil za mňa. Jeho modlitba bola taká silná a hlasná, že som pocítila, ako sa niečo pohlo v mojom vnútri. Keď som sa zobudila, nemala som strach; práve naopak, bola som nevýslovne šťastná a rozplakala som sa. Dotýkala som sa jazvy, ktorú mám po operácii žlčníka, a v duchu som sa pýtala: Ozaj sa niečo stalo? Dotkol sa ma Boh? Maťky som sa opýtala, či sa ma mohol dotknúť Boh v spánku. Prisvedčila, že je to možné. Po kontrole pani doktorka konštatovala, že už dlho som nemala také dobré výsledky.
V tom momente som si uvedomila, že naozaj Boh koná v našich životoch. Uvedomila som si tiež, že som vlastne vďačná svojej mame za roky prežité v domove, pretože inak by som nebola človekom, akým som teraz. Začala som chodiť na skupinku a biblické vyučovanie. Manželia Lapčákovci ma veľa naučili ohľadom viery v Pána Ježiša a aj Maťka mi je veľkou oporou. Naučila ma, že odpúšťať je jedna z vecí, ktorú by sa mal každý človek naučiť, pretože Boh nám odpustil skôr, ako sme prišli na tento svet. On je láska, šťastie, dokonalosť.
Samozrejme, že prídu skúšky a Boží nepriateľ sa nás bude snažiť odhovoriť od cesty viery. Je len na nás, či sa ním necháme manipulovať, alebo sa mu postavíme na odpor a budeme bojovať. Vďaka za spasenie a silu odpúšťať – tak ma vedie Pán Ježiš.

Svedectvo P. Horváthovej
pri krste ponorením, Košice 1. 4. 2018

Sbírka na pomoc Ukrajině

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, Výkonný výbor BJB vyhlašuje další mimořádnou sbírku na pomoc Ukrajině. Cílem je alespoň částečně pomoci obětem stále trvajícího konfliktu na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti.
Ve spolupráci s Ukrajinskou jednotou budou distribuovány potravinové a hygienické balíčky do rodin, které je nejvíce potřebují. Bratři z Ukrajiny plánují, že by celková pomoc mohla dosáhnout cca částky 2 500 000 Kč (97 000 Euro) a pomoci tak zhruba 900 rodinám a 800 seniorů v celé oblasti. Během tří měsíců budou poskytovány potravinové balíčky, poté budou dvakrát během zimy poskytnuty balíčky hygienické. Z Ukrajinské jednoty nám napsali tyto své plány: Od roku 2014 stále trvající „hybridní útok" vedl ke zničení infrastruktury, zhroucení ekonomiky a velmi hluboké sociální krizi v regionu východní Ukrajiny. Lidé, kteří žijí v blízkosti konfrontační linie mezi Ukrajinou a územím ovládaným tzv. „nezávislými skupinami", se nacházejí nejen ve stálém ohrožení života, ale ve stavu trvalého přežívání. Bohužel některé nadace a misie výrazně omezily svou podporu. Veškerý obchod z oblasti zmizel, nejsou zde žádní zaměstnavatelé. Příjmy jsou velmi omezené, ceny za zboží jsou extrémně vysoké kvůli velkému nebezpečí při jeho dopravě. Není přístup ke zdravotní péči. 40% obyvatel je denně ohrožováno ostřelováním. Nejvíce ohrožené skupiny jsou děti a staří lidé. Ti, kdo se mohli odstěhovat, se odstěhovali. Cílem tohoto projektu je poskytnout potravinové a hygienické balíčky a zajistit zázemí pro dobrovolníky. Ukrajinská baptistická jednota na tyto humanitární potřeby reaguje od samého počátku konfliktu ze zdrojů svých sborů i ze zdrojů zahraničních. Příjemci balíčků budou rodiny a jednotlivci, se kterými jsou členové místních sborů v kontaktu nebo o nich ví. Příjemci jsou vybíráni podle míry jejich potřeby, ne podle jejich církevní příslušnosti. Zájemci mohou také sami přijít do sboru a o pomoc si říci. Jako Bratrská jednota baptistů se připojujeme k této pomoci a z krizového fondu zasíláme jako zálohu zatím částku 100 000 Kč. Pokud se chcete jako sbory a jednotlivci k této sbírce připojit, zašlete ji na níže uvedený účet nejpozději do 30. září 2018. V případě, že bude vybrána vyšší částka než zaslaná záloha, bude rozdíl také zaslán Ukrajinské jednotě.

Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. Matouš 25, 35–36

Bratrská jednota baptistů v České republice číslo účtu 63112309/0800, VS krizového fondu 911857, SS číslo sboru (v případě sborové sbírky). V případě darů jednotlivců uveďte, prosím, do poznámky své jméno. Kontaktujte nás, pokud chcete zaslat potvrzení o zaslaných darech.

Kontakty: www.bjb.cz
e-mail: info@baptist.cz
kancelář VV BJB - tel: 241 434 256

Jedna dobrá voľba

Medzinárodné tamburášske stretnutie zo Slovenska a z Maďarska

8. apríla 2018 sa uskutočnilo jedinečné medzinárodné stretnutie baptistických zborov zo Slovenska a Maďarska.
Členovia tamburáša a spevokolu z Tekovských Lužian a Levíc zavítali do oblasti Szada-Veresegyház – doobeda v Szade a poobede vo Veresegyházi v rámci hudobnej pobožnosti.
Na základe Žalmu 34, 2–4 sa prítomným prihovoril posluchár teológie Bócsa Roland. Zvláštnym zážitkom bolo počúvať dobre známe baptistické piesne – už tak-mer zabudnuté a aj svetoznáme skladby – ako Zbor Židov z Verdiho opery Nabucco a Halleluja z Händlovho oratória Mesiáš, a to všetko v kvalitnom podaní tamburášskeho orchestra.
Hudbu tamburášskeho orchestra doplnili speváci. Na Božiu slávu zneli duchovné piesne v maďarčine, slovenčine a češtine. Doobeda slúžil Božím slovom brat kazateľ Juraj Kohút zo Slovenska po maďarsky.

Zaznelo veľkonočné posolstvo o zázračnom rybolove s hlavnou myšlienkou, že Boh svoje sľuby dodrží.
Poobede sme boli obohatení o zvláštny zážitok v novej, modernej, impozantnej modlitebni vo Veresegyházi.
Tekovsko-lužiansky tamburáš sa rozšíril o ďalších hudobníkov z tamojších okolitých zborov, ktorí hrali na mandolínach, mandolách a gitarách. Dirigent brat Pavel Tóth, ktorý oduševnene a odborne vedie tamburáš už 46 rokov, dokázal bravúrne zladiť takmer päťdesiatčlenný spojený orchester.
Božie slovo zvestoval brat kazateľ Dóczé Bálint na základe slova o emauských učeníkoch, pri ktorom sa poslucháči mohli zamyslieť nad otázkou: Čo prekáža nášmu duchovnému videniu?
Na záver hudobnej pobožnosti sme znova vychutnávali tóny tamburášskeho orchestra, ktorý má úctyhodnú minulosť. Jeden člen súboru, brat Peter Libárik, bol príležitostným hovorcom.
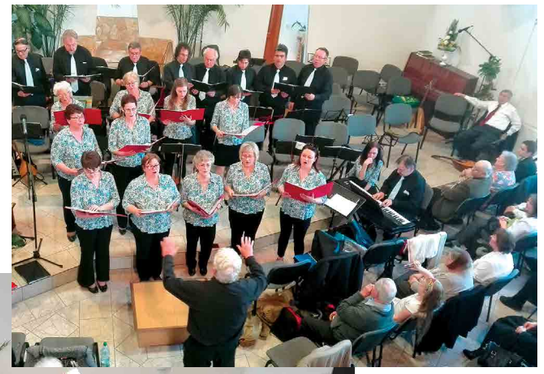
V krátkosti oboznámil poslucháčov s minulosťou súboru, ktorý bol založený v roku 1951 v Tekovských Lužanoch. Pred početným zhromaždením pozdravil sestru Alžbetu Garajovú, ktorá je členkou súboru od jeho založenia.
Aj teraz, ako osemdesiatročná s radosťou hrá spolu s mladšími členmi.
Tamburášskemu súboru a spevokolu prajeme požehnanie od nášho Pána k službe, ale aj k utužovaniu bratsko-sesterských vzťahov medzi maďarskými a slovenskými zbormi. Nech je náš život a služba milá Bohu a nech sme dobrým nástrojom budovania spoločenstva a zvestovania evanjelia pri záchrane hynúcich duší.
Jedinému Bohu patrí sláva!

AU

Záznam najdete na: YouTube
Veresegyházi baptista gyülekezet peth

Pozvánka na konferenciu

Srdečne pozývame staršiu generáciu na konferenciu seniorov, ktorá sa uskutoční **v dňoch 11.9 – 15. 9. 2018 (utorok až sobota) v Chate J. A. Komenského Račkova dolina.**
Bratia, sestry, priatelia, príďte si odpočinúť od domácich prác a iných „povinností" seniorov do prekrásnej prírody Vysokých Tatier.
Na našom duchovno-rekreačnom pobyte budeme spoločne uvažovať nad témou: **Bdelosť kresťana –** fyzická a duchovná prevencia (Ef 2, 19–22).
Program sa začína v utorok obedom a končí sa v sobotu obedom.
V priebehu pobytu si vypočujeme dôležité rady pre udržanie fyzickej a duchovnej sviežosti sprostredkované mladšími aj staršími bratmi kazateľmi. Vo voľnom čase budeme môcť obdivovať krásy a tajomstvá prírody (pochôdzky, súťaže a pod).
Vo večerných oslavných zhromaždeniach si vypočujeme informácie o našom bratstve v Kanade od manželov Aláčovcov a budeme hovoriť o našich „Spravodlivých medzi národmi". V piesňach a svedectvách oslávime nášho Pána. Vo štvrtok uskutočníme zaujímavý výlet na Chopok a uvidíme aj známy lyžiarsky areál.
V sobotu (hlavný deň konferencie, na ktorý osobitne pozývame všetkých seniorov Liptova, Popradu, aj ďalších zborov) nám okrem Slova poslúžia piesňami skupina Ukulele z Brna a Havaj z Prešova.
Vypočujeme si dva spevokoly, sólové spevy a táborové piesne.
K oslave Pána sa budeme môcť všetci pripojiť. Príďte si precvičiť hlasivky aj ochabujúce svaly a hlavne dať sa obživiť Svätým Duchom, aby sa upevňovala naša duchovná sviežosť a aby sme spoločne ďakovali za mocný prejav Božej lásky aj v pribúdajúcich rokoch života.
Podrobný program pošleme na zbory v auguste.

Prihlášky posielajte na adresu Chata J. A. Komenského, Račkova 0903 501 852

Organizačný výbor a Rada BJB

Povzbuzeni k dobrému slovu

Z lidského srdce vychází dobré i špatné. Máme zaslíbení, že sám Pán Ježíš Kristus povzbudí naše srdce a dá sílu ke každému dobrému slovu.
Přinášíme vám povzbuzující slova a svědectví, která zazněla na konferenci sester ve dnech 4. – 7. 5. 2018 v Košicích.

Boží vedení v mém životě

Jsem velmi potěšena, že vám mohu říci, jak byl Bůh dobrý a věrný v mém životě a s radostí chci svědčit o Jeho velké moci ve vedení našich kroků a rozhodnutí v životě.
Pánu Ježíši jsem svůj život odevzdala, když mi bylo osm let. Bylo to v Aškém sboru při evangelizaci bratra kazatele Průši.
Kázání tehdy bylo na verš z Jana 10, 27
„Moje ovce slyší můj hlas...“
Vyrůstala jsem v obecenství sboru pod duchovním vedením bratra kazatele Františka Kolaříka a jeho manželky Lydie Kolaříkové a mohla být též na vyznání své víry v roce 1987 pokřtěna. Věřila jsem, že Pán Bůh má s mým životem svůj plán, a očekávala na Něho. Se svým životem jsem tedy neměla žádné své plány, ale modlila se za svého budoucího životního partnera.
Pán Bůh brzy vyslyšel mé modlitby, jeho řízením jsem se seznámila se svým budoucím manželem, bylo to Jeho vedení a Pán Ježíš mi dal tím zároveň nasměrování v životě.
Ještě před svatbou jsme se oba shodli na tom, že v životě bychom chtěli sloužit Pánu Bohu na plný úvazek. Když jsme učinili toto rozhodnutí, chtěli jsme se nějak na tuto službu připravit, ale zatím jsme nevěděli jak. Stalo se, že krátce po našich zásnubách odešel do nebeské slávy bratr kazatel Kolařík. Na jeho pohřbu jsme se setkali s manželi Evou a Pavlem Titěrovými, kteří vedli Biblickou školu v Olomouci a v krátkém rozhovoru, který jsme spolu měli, nás získali pro studium na této škole. Nebylo to tak jednoduché. Manžel byl rumunský občan, a museli jsme vystát mnoho front na cizinecké policii, než jsme se vůbec mohli vzít. Protože sňatkem získal jen dlouhodobý pobyt, neměl nárok na zaplacení studia státem. Ale my jsme šli na přijímací pohovor do Biblické školy s vírou, že děláme správnou věc. Oba jsme byli přijati na denní pomaturitní studium a s vedením školy se domluvili, že budeme hledat sponzora na manželovo studium. Jeli jsme po svatbě do USA a tam aktivně hledali sponzora. Sloužili jsme v několika sborech a říkali svědectví o naší touze sloužit Pánu Bohu v České republice a také o naší situaci. Nikdo se však nenašel, kdo by tento závazek chtěl přijmout. Přesto jsme 1. září 1995 nastoupili do školy. Nevěděli jsme, co bude a jak to bude zařízeno, ale věřili jsme Bohu. Velké překvapení pro nás bylo, když nás bratr Titěra ve dveřích školy vítal s radostnou zprávou, že Pán Bůh se postaral o sponzora! Jeden bratr z Německa zavolal do školy a zavázal se zaplatit manželovo tříleté studium a uhradit též výdaje za stravování i ubytování za nás oba. Byl to pro nás zázrak a důkaz, že je to Boží vůle, abychom se zde připravili na naši budoucí službu. Protože manžel neuměl česky, studium mu velmi pomohlo i po této jazykové stránce a s pomocí a trpělivým vedením sestry Evy Titěrové absolvoval VOŠ s vyznamenáním.
Říkám to k Boží slávě, jak je nebeský Otec moudrý a dobrý, o vše se v pravý čas postaral a připravil vše tak, jak bychom to sami nevymysleli. Tím, že Biblická škola získala statut VOŠ sociální a teologické, získali jsme navíc vzdělání, které nám umožnilo další pokračování a nyní nám pomáhá v sociální práci, kterou vykonáváme spolu se službou v Karlovarském sboru. Po ukončení studia jsme se však ještě necítili dostatečně připravení na kazatelskou službu, a tak nám bratr kazatel Slávek Procházka řekl o možnosti pokračování studia na Mezinárodním Biblickém institutu TCM v Heiligenkreuzu.
Jak na Biblické škole, tak i zde jsme byli vyučeni v tom, že Boží Slovo je Pravda, **Jan 17, 17: „Tvoje slovo je pravda“** a v tomto duchu jsme byli vyučováni i nadále. Následující rok manžel prožil povolání jít do kazatelské služby ve Vikýřovicích. Sbor byl ochoten nechat nás dostudovat a manžel mohl zároveň sloužit jako kazatel. Velmi jsme si toho vážili, byla to výsada, kterou jsme vděčně přijali a nastěhovali se do Vikýřovic.
Za rok měl být manžel ordinován za řádného kazatele. Vnitřně jsem se nějak nemohla srovnat s myšlenkou, že budu manželkou kazatele. Měla jsem z tohoto životního poslání obavy, ale Pán Bůh vše vedl tak, že v den ordinace při vzkládání rukou předsedy církve naší jednoty v roce 2000, jsem se v duchu podřídila Boží vůli.
Když jsem byla vyzvána k modlitbě, řekla jsem s bázní a chvěním jedinou větu: „Pane Ježíši, prosím, kéž nejsem příčinou pádu svého manžela.“ Až v tento moment jsem teprve přijala roli manželky kazatele. Jsem za toto své rozhodnutí Pánu Bohu vděčná.
Nyní sloužíme v Karlovarském sboru.
S Boží milosti jsme byli s manželem od Boha připravováni na tuto službu již od dětství a všechny schopnosti i talenty, které jsme

rozvíjeli, se hodí k práci na Jeho díle. Ani mě nenapadlo, že by to mohl být dobrý Boží plán pro mě. Mohu s radostí říci, že to byl ten nejlepší plán pro život naší rodiny. To bych sama nepřipravila ani nevymyslela. Neměnila bych. Máme příležitost k nádherné službě, i když není jednoduchá, ale prožíváme mnoho Božího požehnání skrze Boží vedení a bratry a sestry, kteří nám pomáhají. Cítíme, že se za nás bratři a sestry ze sboru intenzivně a pravidelně modlí.
Je to tak potřebné a vzácné! Prožíváme ve sboru ochranu před zlým, moudrost a sílu od našeho Pána Ježíše Krista.
Není nic krásnějšího a požehnanějšího než konat Boží vůli v našich i vašich životech.
To je moje zkušenost a moje svědectví.
Je to naplněný život, který je připravený od dobrého a věrného Boha. On řekl u **Jeremiáše 29, 11: *„Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu, chci vám dát naději do budoucnosti.“***
Nechť je oslaveno a vyvýšeno jméno našeho Pána Ježíše Krista, toho nádherného vůdce a dokonavatele naší víry. Vyplatí se mu odevzdat svůj život, Jeho slovo zachovávat, spoléhat na Něho a věřit Mu.

Anna Licová

Být tam, kde mě chce mít Bůh

Spolu s manželem jsme studovali na Pedagogické fakultě Matěja Bela v Banské Bystrici, na katedře evangelikální teologie.
Manžel studoval obor kazatel a já katechet a k tomu ještě učitelství matematiky.
Po ukončení školy jsme se přestěhovali do Ostravy, kde jsme bydleli 11 let.
Po jedenácti letech byl manžel zvolen za kazatele ve Vinohradském sboru. Pro mě to bylo období velkého rozhodování a velkých životních změn. V Ostravě jsem měla práci jako učitelka matematiky na romské škole, kde jsem měla skvělé kolegyně, perfektní vedení, v okolí našeho bydliště spoustu kamarádek a ve sboru obětavé bratry a sestry, ze kterých láska čiší. Se vším jsem se měla rozloučit, vše skončit a začít znovu.
Co dál, co po mně chceš, Bože? Kolegyně se ptaly, proč se musíme stěhovat, kamarádky tomu nerozuměly. Chtěla jsem poslechnout Boží hlas a chtěla jsem dělat to, co po mně chce Bůh. Vím, že když budu dělat to, co On chce, bude mi žehnat, ochraňovat a každý den mě bude obdarovávat moudrostí. A tak jsem se začala modlit. Pane Bože, vidíš, že cesta do práce mi trvá 40 minut a už jsem z toho unavená. Jestli v Praze seženu práci ve škole deset minut pěšky od našeho bydlení, budu vědět, že tam mám být. Když ne, zůstanu s manželem a budu se věnovat službě ve sboru.
Začala jsem obtelefonovávat školy v pěší vzdálenosti deseti minut od našeho budoucího domova. Ředitelka jedné školy, mi sdělila, že hledají učitele matematiky již 7 let, ať přijedu z Ostravy a odučím v Praze jednu hodinu. Pak se uvidí. V dubnu jsem jela do Prahy, odučila jednu hodinu a ředitelka mi sdělila, že mě přijme. Ukázala jsem jí svůj vysokoškolský diplom, ve kterém bylo uvedeno mé ukončené vzdělání: učitelství všeobecných předmětů: katechetika evangelikálních církví, matematika. Pro mne je výsadou, že kvůli svému diplomu, mohu řediteli hned sdělit, že jsem křesťanka a říci, v co věřím.
Ředitelka mi sdělila, že náboženství určitě nebudu ve škole učit. Uplynuly dva roky a ona si mě pozvala do ředitelny s tím, že rodiče našich žáků by si přáli, abych učila náboženství jako jeden z volitelných předmětů pro 7– 9 ročník. Byla jsem ohromena,

ale hned jsme se začala modlit. Pane, já nechci učit náboženství, já chci učit jenom křesťanství. V srpnu mne čekalo překvapení, protože na seznamu předmětů, které jsem měla učit od září, byl uveden také nový předmět s názvem: EZK.
Šla jsme se zeptat vedení, co se pod touto zkratkou skrývá. Bylo mi sděleno, že to je ten nový předmět ETIKA A ZÁKLADY KŘESŤANSTVÍ.
Děkovala jsem Bohu. Jenom On může udělat takový zázrak. Již pět let učím každou středu od 12 hodin EZK. Spolu s žáky mohu číst z Bible, spolu můžeme diskutovat o různých věcech a já jim mohu prezentovat svůj názor. Modlete se za věřící učitele na školách. Oni budoucí generace nejen vzdělávají, ale i vychovávají.

Jana Polohová

Sme svoji

Námaha nemôže za to, že ju ľudia nedajú najavo. Ani radosť, že ju ľudia viac milujú. Taký som mal dojem pri zdravení sa s prichádzajúcimi sestrami. Konferencia OS BJB v Košiciach potvrdila Božiu pravdu. Na duchovnom poli je dostatok práce pre každého kresťana. Pán Ježiš svojim učeníkom povedal: „Pozdvihnite svoje oči, pozrite sa na krajiny.“ Patrí sa pozerať pod nohy, aby sme nezakopli. Opatrnosti nikdy nie je dosť. Pán Ježiš však upozornil na potrebu pozývať ľudí na cestu viery. Máme oči, aby sme videli popri vlastných potrebách aj potreby ľudí hľadajúcich spasenie? Nedávajú to najavo, ale žijeme medzi nimi. Sú zrelí na prijatie evanjelia, aj keď sme ich k tomu neviedli. Výsledkom nášho povšimnutia je Božie požehnanie a spoločná radosť tých, čo siali, aj tých, čo žnú.
Zhromaždenia konané od piatku večera do nedele obeda dali príležitosť k vzájomnému potešeniu i povzbudeniu na ceste viery. Naplnili sa slová uvedené v pozvánke o bohato prestretom stole s podnetmi pre rozmýšľanie o Božom slove, ktoré je hodné každého prijatia. Nič nie je na zahodenie, čo sa prijíma s ďakovaním z ruky Božej. V ňom sú nám darované preveľké a predrahé zasľúbenia. Potrebujeme ich k životu a k pobožnosti v pravej známosti Toho, ktorý nás povolal vlastnou slávou a hrdinskou cnosťou. Môžeme mať účasť na božskej prirodzenosti a uniknúť porušeniu, ktoré je vo svete v podobe zlých žiadostí. Keď žiadosť počne, splodí hriech, preto ľudia nedosahujú Božiu slávu.
Raz prišla so mnou do zhromaždenia suseda. Doma mi potom povedala: „Nevedela som, že vy sa všetci poznáte a pri vstupe sa zdravíte. Neviem, ku komu si sadnem v našom kostole, lebo nás je veľa.“ Tohtoročná konferencia ukázala, že aj nás je veľa. V modlitebni na prízemí, poschodí aj v suteréne, všade boli ľudia. Pomyslel som si, že to preto nám ju Pán daroval. Zblížil som sa s výnimočným počtom sestier každého veku a z každej časti republiky, založenej už pred 100 rokmi. Budeme sa mať o čom rozprávať, keď sa znova stretneme na inom mieste. Z množstva rozhovorov aspoň jeden. Nič netušiac som si v jedálni prisadol k družne debatujúcim sestrám. Sedela pri nich aj moja manželka. Po chvíľke počúvania som sa začal s nimi rozprávať. Po predstavení so sestrou Valentovou z Bratislavy mi svitlo, že sme sa už stretli na zhromaždení u nich doma na začiatku ich manželstva. Z prekvapujúceho stretnutia sme mali obaja radosť.
Republika bola rozdelená, ale Bratská jednota baptistov zostala.
Má zmysel organizovať spoločné zhromaždenia medzi susednými zbormi aj susediacimi krajinami. Majú to radi ľudia v každom veku. Prezrádzali to účinkujúce spevácke skupiny aj poslucháči.
Veď sme svoji a chceme sa poznať.

Michal Barger

Prečo (ne)pomáhať bezdomovcom?

Najčastejšie sa stretávam s názormi, **prečo bezdomovcom NEPOMÁHAŤ,** takže k tomuto prispievať ďalším názorom asi nebude potrebné. Vychádzam z niekoľkoročnej osobnej skúsenosti s dobrovoľníckou pomocou, ktorú s priateľmi v O. Z. Útočište v Košiciach poskytujeme bezdomovcom.
Naše postoje a reakcie súvisia s mierou našej sebareflexie a empatie.

Štartovacia čiara

Aby ste porozumeli, čo tým myslím, pôjdem do detailov. To, do akej rodiny sa narodíme, si nikto nevyberá. Z našej skúsenosti vyplýva, že drvivá väčšina bezdomovcov nedostala vo svojej rodine potrebné základy – prijatie, zdravú rodičovskú lásku, vedenie k poriadku, sebadisciplíne, k zodpovednosti, atď. K tomu nejaké dedičné vlastnosti, z toho vyplývajúce zlé rozhodnutia, napr. pri voľbe partnera, priateľov, alkohol, a pod. Keď sa tieto a x podobných okolností spoja v živote jedného človeka, vydá to na dosť problémov. Tým nechcem povedať, že jednotlivec nie je sám zodpovedný za svoje konanie, nechcem tým povedať, že je iba bezbrannou obeťou nepriaznivých okolností. To, prečo sa jeden človek z podobne nepriaznivých okolností dokáže vyhrabať, resp. nepadnúť do problémov, a druhý do toho spadne, je pre mňa úplným tajomstvom, pred ktorým mám rešpekt. **Tento rešpekt ma vedie k tomu, že si nedovolím odsúdiť nijakého človeka, ani povyšovať sa nad neho iba preto, že je špinavý.**

Skúsme si predstaviť detaily

Neviem, čo je to NEDOBROVOĽNE zostať vonku na ulici v akomkoľvek počasí. Neviem, čo je to byť celý deň vonku a nemôcť si umyť ruky, o sprche sa ani nebavíme. Neviem, čo je to nemať kde ísť na WC. Neviem, čo je to mať celý svoj majetok v troch igelitkách. Neviem, čo je to pozerať celé dni, noci do tváre ľuďom, ktorí mnou pohŕdajú, cítia voči mne odpor, strach, v tom najlepšom prípade sa tvária, že ma nevidia, aby som od nich náhodou niečo nechcela. Neviem, čo je to nevedieť, kde budem dnes v noci spať, či ma niekto neprepadne, nezbije, neznásilní, neokradne o tých 80 centov, ktoré ešte mám do ďalšej „sociálky". **Nič z toho som nikdy nezažila, ale silne tuším, že keby mi hrozilo iba niečo z toho, je vysoká pravdepodobnosť (na hranici istoty), že by sa zo mňa dostalo to najhoršie, čo vo mne je.** Je veľmi pravdepodobné, že realitu života na ulici by som sa snažila vytesniť aspoň alkoholom, aby mi z toho nepreskočilo; je veľká pravdepodobnosť, že by mi tiekli nervy už len zo strachu a z hladu; takmer určite by som po čase prestala riešiť svoju dôstojnosť a slušnosť, a celý môj život by sa zúžil iba na 3 veci: **alkohol, jedlo a teplo.**
Je dosť možné, že po čase by som sa „zavesila" na nejakého muža, ktorému by som za „ochranu" platila sexom.
Radšej tomuto jednému, hoci nedobrovoľne, ako rovnako nedobrovoľne náhodným násilníkom. **Jednoducho – ľahko sa nám pozerá zvrchu na bezdomovcov, keď sme umytí, sýti a doma nás čaká teplá posteľ, sprcha, bezpečie a blízki ľudia. Vzdajme sa vysokých morálnych očakávaní od chudobných. Ani vznešený súcit bez skutkov nepomáha.**

Peniaze

Kvôli vyššie uvedenému obvykle ľuďom odporúčam DAŤ bezdomovcovi drobné podľa vlastného uváženia, hoci VIEM, že si kúpi alkohol. Ak máte zábrany dať peniaze („veď aj tak si kúpi alkohol, nebudem podporovať jeho alkoholizmus!"), môžete mu teda povedať, aby počkal pred obchodom a kúpte mu zopár rožkov a salámu alebo paštiku. Na alkohol mu možno dá niekto iný. Ak sa rozhodnete, že nie je problém dať bezdomovcovi peniaze, potom je praktické nosiť vo vrecku drobné – 10, 20, 50 centov, ako sa kto cíti, aby sme v pohybe na ulici nemuseli otvárať kabelky, peňaženky, hľadať drobné.

Informácie

Je dobré mať prehľad o možnosti pomoci v meste, nemusíte riešiť nič na ulici, stačí povedať zopár adries, kde bezdomovec môže získať jedlo a nocľah. Ale väčšina z nich to už všetko vie, nováčikovia si to rýchlo zistia. Je zaujímavé a užitočné získať informácie aj od bezdomovcov, napríklad vám radi porozprávajú, ako sa dostali na ulicu, ak cítia z vašej strany úctu.

Pomáhať pomáhajúcim

Je tu ešte ďalšia možnosť, ako pomáhať bezdomovcom, a to je **podpora konkrétnemu človeku** alebo organizácii, ktorá pomáha bezdomovcom.
Moja osobná skúsenosť: **jednej našej klientke daroval dobrý a múdry človek 200 eur.** Keďže správne vytušil, že by s týmito peniazmi nevedela celkom dobre hospodáriť (navyše ju „chránil" jeden muž, ktorý by s nimi isto vedel „správne" naložiť), tak tie peniaze som prijala ako dar do pokladne nášho občianskeho združenia a pravidelne mesačne som jej na základe pokladničného dokladu a jej podpisu vyplatila časť sumy. Celé to je na „účtovne dokladovanej" dôvere voči danej inštitúcii.
Pomoc inštitúcii, ktorá pomáha bezdomovcom, môže mať veľa foriem: **najprv je dobré osobne sa zoznámiť s ľuďmi, ktorí v danej inštitúcii pomoc poskytujú a osobne si overiť, na čo potrebujú peniaze. Potom môžete buď pravidelne prispievať nejakou čiastkou, alebo jednorazovým finančným darom. Peniaze môžete darovať aj na konkrétny nákup, napr. lôžok, matracov, posteľnej bielizne, hygienických potrieb, prášku na pranie, potravín na varenie, riadu, atď.** Nákup týchto vecí je veľmi jednoduché vydokladovať a overiť. Nemyslím si, že by ste toto vydokladovanie nemali žiadať, nie je to niečo, čo by ste sa mali „hanbiť" požiadať. Toto buduje dôveru a vašu istotu, že vaše peniaze sú veľmi cielene použité.

Na záver...

S kolegami dobrovoľníkmi sa usilujeme o **efektívnu pomoc**, pretože žiadne sentimentálne a ľútostivé pocity nikomu nepomôžu; koniec koncov, naši klienti nás z podobných pocitov už dávno a veľmi rýchlo vyliečili.
Biblia hovorí – **„Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte." V Kristovi máme jasný príklad človeka, ktorý prijímal ľudí bez predsudkov a ujímal sa ľudí odstrčených a stojacich na okraji spoločnosti. Uvedomujeme si, že naše dobré rodinné štartovacie okolnosti** (a z nich vyplývajúci slušný životný štandard) **sme dostali „zadarmo" ako dar,** ktorý sme si ničím nezaslúžili, ničím sme k tomu neprispeli.
Ja viem, možno si poviete: „JA som sa učil, a preto mám dobrú robotu, JA som si zarobil na byt, na nájomné, jedlo..." Máte úplnú pravdu! Stačí sa ale na vec pozrieť aj trochu inak: to, že sme sa (niektorí aj dobre!) učili, je preto, že máme zdravú myseľ, intelekt. To je čistá náhoda, dar, žiadna naša zásluha. Okrem toho sme mali aj rodičov, ktorí nás (aj tých lenivejších) do učenia občas popohnali, skontrolovali, nastavili určitý režim a poriadok. Ako sme mohli ovplyvniť to, akým rodičom sa narodíme? Takto by sa dalo ešte dlho pokračovať.
Cítime zodpovednosť pomáhať tým, ktorí toto šťastie, tiež istou „náhodou", nemali. Veríme tomu, že aj život sám je dar a KAŽDÁ ľudská bytosť má svoju hodnotu a dôstojnosť. Snažíme sa aspoň trochou prispieť k tomu, aby sme týmto ľuďom pomáhali zmierniť ich nedostatok, povzbudili ich k hľadaniu stratených hodnôt, ale aj napomenuli k vzájomnej tolerancii a vďačnosti.
Na svete je veľa úžasných a úžasne bohatých ľudí, ktorí v obrovských rozmeroch pomáhajú druhým. **My v Útočišti to robíme v menšom, ale s rovnakým presvedčením. A k tomu pozývame aj vás.**

Dagmar Badiarová, svedectvo z konferencie OS BJB v Košiciach

Problém „mluvení" v životě křesťana
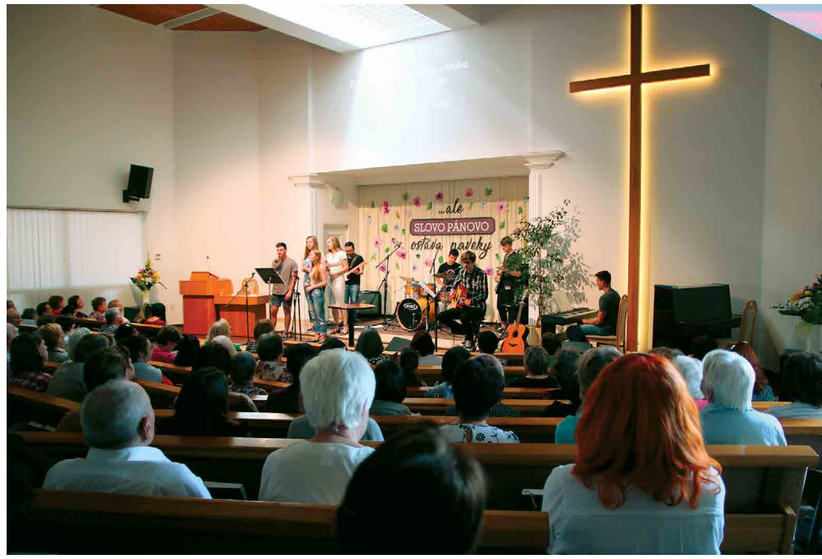
Lidský jazyk je velmi důležitý, ale dovede být také někdy velmi nebezpečný a škodlivý. Slouží k dorozumění mezi lidmi, dokáže potěšit, povzbudit, ale na druhé straně ublížit, zranit.

Horší jazyk falešníka nežli kopí protivníka
Jazyk je dýkou žen, proto ho nikdy nenechávají rezivět
Jazyk je jediný nástroj, který se stálým užíváním ostří
Jazyk je nejlepší a nejhorší částí těla
Jazyk je popravčí šavle
Jazyk nechávej doma a uši venku

Jk 3, 5, 6, 8: Tak i jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi.
Jk 1, 26: Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná.
Př 21, 23: Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením.

Nemoci jazyka:
I. Mnohomluvnost

Kaz 5, 2-3: „Ústa spěšně neotvírej, neukvapuj se v srdci, když máš pronést slovo před Bohem; vždyť Bůh je v nebi a ty na zemi, tak ať jsou nemnohá tvá slova. ...hlupák se ozývá mnoha slovy."
Př 10, 19: „Mnohé mluvení není bez hříchu."
První nemocí jazyka může být **mnohomluvnost** – povídavost. Projevuje se tak, že se nám zdá, že musíme to a to tomu a tomu povědět a nemůžeme jinak, než říci mnoho věcí o jiných lidech. Rádi povídáme a nade vše milujeme vykládání toho, co nám jiní řekli.
Podívejme se na několik věcí, které jsou s touto povídavostí úzce spojeny.
Druh hovoru, kterému rádi naslouchám. Podle toho můžeme i poznat jací jsme. Někteří lidé nám nedůvěřují, protože nejsme důvěryhodná osoba, druzí zase přijdou se zásobou „novinek", protože ví, že takové věci rádi slyšíme. Posuďme sami sebe podle toho, o čem si lidé přijdou s námi povídat.
S čím přicházíme do rozhovorů, co k nám přináší ostatní – co přitahujeme?
Jakým slovům ochotně věříme. To, čemu jsme ochotni věřit, ukazuje, jaké jsou naše sklony. Je přirozené, že lidé přinesou patřičnou zásobu informací a naše sklony nás někdy svedou k tomu, abychom ověřili neuvěřitelnému, zvlášť když vyprávění je doloženo tvrzením, že pochází z věrohodného pramene.
Když jsme poslouchali a vzali vyprávění jiných jako věrohodné, co má náš jazyk ve zvyku? Často je to okamžité **předání dalším lidem**.
Znáte ten postup? Vyslechnu a část z jeho osobnosti se stane i mou. Na to přidám něco ze svého a předám vše třetímu.
Rada zkušené starší sestry: „Nemohu-li o druhém říci něco dobrého, tak raději mlčet." Rada Elenčiny maminky: „Neříkej všechno co je pravda, ale co řekneš, ať je pravda."

Dejme pozor na:

- Hovory o sborových problémech před dětmi (důsledek – odchod dětí do světa)
- Hovory s nevěřícími o problémech ve sbo-

ru (osobní negativní zkušenost), kritičnost.

II. Pomluvy
S touto chorobou dvojího jazyka je úzce spojeno **lhaní.**
Př 6, 17: „Hospodin nenávidí ...zrádný jazyk.“
Ž 101, 5: „Kdo **pomlouvá** bližního, toho umlčím.“
Patří sem všechny výroky, jejichž cílem je klamat – **úmyslné klamání.**
Je-li položena otázka, na niž nechceme nebo nemůžeme odpovědět, raději odpověď odmítnout než oklamat.
Snažme se být pravdivými a uchránit se nepřesného mluvení.
Pomluva je jako uhel. Když nespálí, alespoň zašpiní.
Kdo o kom před tebou, jistě o tobě u jiných.
Nejčilejším zlem na světě je pomluva.
Kdo o kom před tebou, ten o tobě za tebou.

III. Znepřesňování
Další chorobou jazyka je znepřesňování. Povídá tutéž událost při různých příležitostech, ale jeho tvrzení nesouhlasí. Apoštol Pavel osoby s takovýmto jazykem označuje jako osoby **dvojího jazyka.** Pán Ježíš řekl – **Mt 5, 37: „Vaše slovo buď ano, ano – ne, ne, co je nad to, je od zlého.“**
Ef 4, 25: Proto zanechte lži a mluvte pravdu každý se svým bližním.
Přidání si něco k události, nebo naopak ubrání (zamlčení).

IV. Hádavost
O Pánu Ježíši bylo prorokováno, že **„nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas“ (Mt 12, 19).**

II. Tm 2, 24: Služebník Kristův **se nemá hádat,** nýbrž má být laskavý ke všem, schopný se učit a být trpělivý.

Proč o tomto všem mluvíme?
Protože je to velmi vážná věc. Může se stát, že až staneme **na soudu**, objevíme, že **škoda, kterou jsme způsobili svým lehkomyslným hovorem**, daleko převyšuje ostatní škodu. Protože **náš jazyk způsobil velké škody v životě jiných lidí i našem.**
Slova, která unikla našim rtům, už **nemůžeme vzít zpátky**. **Mohou se šířit** od úst k uchu a od ucha opět k ústům a všude **roznášet zkázu**.
Můžeme litovat, **může** nám to být **odpuštěno,** ale **nemůžeme napravit** to, co jsme svou řečí způsobili.

Jak se z této situace dostat?
Vyznat Pánu Bohu všechnu nemoc svého jazyka – ať je v mírném nebo silném stádiu. Nic nepodcenit. Mnohá slova, která jsme někdy řekli, byla „jalová“ slova. Ale už nejsou. Jsou velmi čilá a působí spoušť.
Hledejme u Pána Boha očištění z toho, co jsme udělali **v minulosti,** a počítejme s jeho **pomocí, silou pro přítomnost a budoucnost.**
O Pánu Ježíši je napsáno: **„Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem“ (Iz 50, 4).**
Tužme po tom, aby nás Pán uschopnil držet na uzdě náš jazyk tak, aby se tento neposlušný úd stal ukázněným údem.

O nás věřících lidech platí:
Teprve když naše ústa budou pod přísnou kontrolou a přestanou mluvit to, co je ke škodě Jeho zájmům, použije nás jako své mluvčí.

Jako On posvětil sebe samého pro nás, tak se máme i my posvěcovat pro ty, k nimž nás On posílá. Než začnete mluvit, myslete na to, jestli je to pravda, užitečné, inspirující, nutné, laskavé.

Převzato z rozhovoru sester Vilmy Koblischke a Ivy Kernové na konferenci sester v Košicích.

Z básní Jána Kučeru

Noviny

Postarší pán,
opierajúci sa o paličku
s postriebrenou rukoväťou,
si kúpil novinový list.
Zbežne si ho prehliadol
a odhodil
do najbližšieho odpadkového koša.

V Božom slove som sa dočítal,
že aj ja som Kristovým listom.
Už či chcem alebo nechcem,
číta ho Pán Boh
a čítajú ho všetci ľudia.

Každý deň,
keď vychádzam na ulicu
sa modlím,
aby ma po prečítaní neodhodili.
Aby ma všetci tam doma
mohli čítať
po celú večnosť.

Metamorfózy

V gréckych Metamorfózach
Počúvam Božie slová,
Ktoré apoštol Pavol odkázal Títovi.

Boli sme:
Nezmyselní,
neposlušní,
blúdiaci,
otroci žiadostí a rozkoší,
zlostní,
závideli sme,
boli sme odporní,
aj sme nenávideli
jedni druhých.

Ale teraz sme:
Spasení
a ospravedlnení,
dediči večného života.

Ďakujem, Spasiteľ,
za Tvoju zjavenú
dobrotu a ľudomilnosť,
ďakujem aj za tie moje
metamorfózy.

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 9 2018 – Efektivní struktury Uzávěrka 10. 7. 2018
Číslo 10 2018 – Skupinky s komplexní náplní Uzávěrka 10. 8. 2018
Číslo 11 2018 – Inspirující bohoslužby Uzávěrka 10. 9. 2018
Číslo 12 2018 – Vánoce Uzávěrka 10. 10. 2018
Číslo 01 2019 – Miluj Hospodina svého Uzávěrka 10. 11. 2018

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

Pomáhala do posledného dychu

Vierka Perašínová 22. 4. 1948 – 7. 2. 2018

Rozdávať lásku tým najbiednejším vnímala ako poslanie.
„Kresťanstvo je vždy o pomoci druhým. Ak nepodám pohár vody, ak niekoho neobjímem, kto to potrebuje... sú to len slová. Ak nemáš vrúcny vzťah k človeku a empatiu, môžeš mať čokoľvek – a nemáš nič. Nie slová ani gestá, ale skutky, rozdávanie, Božia láska. To napĺňa náš život a robí nás šťastnými," povedala Vierka Perašínová. Celý život pomáhala ľuďom v núdzi a jej krédom bolo: „Máš len to, čo dáš."
Zomrela 7. februára 2018 vo veku nedožitých 70 rokov. To sú slová úvodu k nekrológu, ktoré boli uverejnené v regionálnych novinách MY Liptov.
Anna Rašiová, významná aktivistka Liptovského Mikuláša sa o Vierke Perašínovej na jej poslednej rozlúčke vyjadrila ako o veľmi silnej a významnej osobnosti nášho mesta. Vierka mala v sebe Božiu iskru dávajúcej lásky k blížnemu. Vždy potichu a vytrvalo rozdávala hmotnú i duchovnú pomoc, svoj čas, porozumenie a lásku všetkým, ktorí to v jej okolí najviac potrebovali. Nikdy nikoho nesúdila a neposudzovala ani okolnosti, ktoré týchto ľudí dostali do nepriaznivej životnej situácie. V každom videla človeka, Božie stvorenie a svojho blížneho.
Pomáhala a rozdávala sa. Stále a neúnavne, aj na vlastný úkor. Chcela nasýtiť hladných bezdomovcov, chcela pomôcť zraneným rodinám a ich deťom. Keď dávala, bolo to

často dávanie v biblickom zmysle, nie z prebytku, ale zo všetkého. Hoci si potom niekedy musela sama požičať. Vždy to robila s úsmevom a láskou. Svoje kresťanstvo naozaj žila. Nebolo v tom nič okázalé a svojou láskou k blížnym zapaľovala aj svoju rodinu a okruh svojich priateľov. Nevyžadovala pozornosť a ohľaduplnosť pre svoje zdravotné problémy. Vo svojej práci pokračovala a nevzdávala sa mnohokrát i so zaťatými zubami. Celý život čerpala z milovaného Žalmu 121, ktorý si priala prečítať aj na smrteľnej posteli zmáhaná veľkými bolesťami. V tejto službe aj ďalších iných aktivitách jej bol nápomocný milujúci manžel Pavel Perašín.
Spolu získali mnoho ocenení a len za posledné roky to boli:
V roku 2014 – Cena primátora mesta Liptovský Mikuláš za dlhoročnú starostlivosť o ľudí bez domova a v hmotnej núdzi.
V roku 2016 – Sociálny čin roka 2016 – cena udelená ministrom práce sociálnych vecí a rodiny Jánom Richterom.
V roku 2017 – TOP čin ľudskosti 2017 – hlavná cena kategórie od Rady mládeže Žilinského samosprávneho kraja.
Ako kresťania a členovia Bratskej jednoty baptistov žili v presvedčení, že kresťanstvo, to je pomoc druhým. Sú známi svojou pomocou ľuďom bez prístrešia aj iným núdznym a marginalizovaným skupinám obyvateľstva. Asi dvadsať rokov varili a rozdávali, spolu s inými cirkvami a organizáciami každú zimu polievky pre bezdomovcov.
Vierku veľmi trápili krivdy, spáchané počas druhej svetovej vojny na našich židovských spoluobčanoch. Bola presvedčená, že sme povinní odčiniť napáchané zločiny a že má zmysel si ich pripomínať, aby sa už nikdy nezopakovali.
V tejto oblasti sa angažovala ako členka výboru ICEJ Medzinárodného kresťanského veľvyslanectva Jeruzalem na Slovensku.
Vierka aj v rámci mesta pomáhala organizovať veľa kultúrnych, spomienkových a vzdelávacích podujatí. S manželom pracovali aj v iných kresťanských organizáciách ako YMCA alebo Y klub. Boli zakladateľmi letných anglických táborov s americkými lektormi. V miestnom zbore baptistov pracovala a slúžila celý svoj život rôznymi

spôsobmi. Venovala sa aktivitám sestier, či už ich organizáciou alebo priložením ruky k rozbehnutej práci. Veľmi jej záležalo na udržiavaní vzťahov v rámci celého Československa, kde pôsobila aj ako členka výboru Odboru sestier BJB. V rámci zboru bola dlhú dobu aktívna v práci s deťmi, či už na úrovni besiedky, dorastu alebo mládeže. Viacerí členovia dodnes vďačne spomínajú, ako ovplyvnila ich život na ceste viery. A aj mladí so slabšími putami k zboru, ktorí ju zažili len príležitostne, sa pri náhodnom stretnutí sami pristavujú a spomínajú na pekné, nezabudnuteľné chvíle na mládežníckych aktivitách zboru, ktorých dušou bola Vierka.
Spolu s manželom Pavlom patrila k členom, ktorí sa nielen aktívne zúčastňovali a pomáhali pri mnohých zborových činnostiach, ale snažili sa byť sami iniciátormi zmien, ktoré vnímali ako potrebné a Božie, slúžiace pre dobro zboru, cirkvi, ale aj svojho okolia a všetkých ľudí. Vierkine vzťahy aj práca presahovala jej zbor aj cirkev. Nenásilným spôsobom - cez pomoc všade, kde to bolo potrebné a možné - otvorila dvere dôvery k zboru, ale aj Bohu. Je mi preto veľmi ľúto, že vo vlastnom zbore nebola za svoju celoživotnú aktivitu docenená.
Posledná rozlúčka s Vierkou Perašínovou bola 17. februára 2018 za bohatej účasti rodiny, priateľov, spolupracovníkov a známych a bola zavŕšená 29. apríla uložením urny v kruhu najbližších.

Milan Žiaran, zbor BJB Liptovský Mikuláš

Božia starostlivosť

Dozvedel som sa, že u susedov majú kuriatka. Predstavil som si, ako behajú okolo kvočky a vtedy mi prišiel na um text z Biblie: *„Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý vraždíš prorokov a kameňuješ tých, čo boli poslaní k tebe! Koľko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, ale nechceli ste!" (Mat 23,37).* Zobral som si aparát a išiel som na návštevu. Keďže som vyrastal na dedine, dobre si pamätám, ako sa kvočka správa, keď sa k jej kuriatkam približujeme. Nebolo to ani teraz inak. Rozprestrela svoje krídla, aby sa kuriatka mohli skryť do bezpečia. Tento obraz o sliepke použil Pán Ježiš vtedy, keď karhal farizejov a zákonníkov pre ich pokrytectvo a vyčítal im, že tak ako ich otcovia aj oni odmietajú prorokov, ktorí ich volali na cestu pokánia a návratu k Bohu. ***„Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom cez prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi..."*** *(Hb 1,1).* Prišiel Boží Syn a oni ho neprijali. Pán Ježiš chce ochrániť každé svoje dieťa, ale nie nasilu, proti jeho vôli. *V. Malý*

TO ČLOVEK NEPOCHOPÍ

Michal Čierny

Tú Božiu veľkosť, múdrosť, silu, slávu a dokonalosť,
to človek tejto zeme nikdy nepochopí.
Veď stačilo slovo, nič viac, a dosť
a všetko rad-radom na Jeho rozkaz sa v skutočnosť mení.
V Jeho moci sú všetky bytosti zemí,
aj vysoké končiare storakých tvarov.
A pozná aj vlas, keď padne z našej hlavy,
aj celú budúcnosť tých nekonečných rokov.
Toto Božstvo človek nemôže pochopiť,
veď predsa z prachu je, z hliny sformovaný.
Avšak Boh do neho takú múdrosť vložil,
že nad všetko tvorstvo bol korunovaný.
Túto veľkodušnosť, tú Božiu skutočnosť,
ten múdry tvor Boží sa zneužiť snažil,
až vzpieral sa Bohu. A aj dnes tá jeho namyslenosť
ho až potiaľ vedie, by celý vesmír dobyl.
Kým Boh ho ľutuje, až Syna posiela,
by všetko zlé len k dobru napravil,
by ovcu stratenú, čo strašne zblúdila,
priviedol domov, a ju najšťastnejšou učinil.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: – Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Nata Hovorkova. www.christianphotos.net a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.